

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

13. številka

junij 2015

Ula, Gabrijela in Jasmina

UVODNIK

Dragi bralci Pr(a)ve besede!

In že je tu! Spomladansko-poletna številka Pr(a)ve besede! V novi izdaji časopisa boste našli zanimive članke o Petru Prevcu, o potovanju na Šrilanko, o zmagovalki Razreda talentov in tudi zanimivo križanko. Ker pa je že zelo toplo, upam, da si boste pri branju časopisa privoščili tudi kakšen sladoled.

Skupaj z novinarji našega glasila vam želim lepe in prijetne počitnice!

Kiara Ferenc Stanko, glavna urednica

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–8

Intervju 9-10

Za dekleta in fante 11-21

Potujemo 22-23

Izpod peresa 24-41

Med odmorom 42-47

Strip 48

Naša ekipa: (z leve): Nik, Lara, Taja, Sven, Neva, Maja, Kristina, Suzana, Kiara, Lana, Maša in Nej (Kaja Furlan)

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Kiara Ferenc Stanko

Pomočnici glavnega urednika: Neva Accetto Vranac in Kristina Hrast

Novinarji: Nej Fajon, Suzana Medić, Nik Knavs Vovko, Taja Bricelj, Lara Bricelj, Maja Režonja, Sven Mačefat, Maša Mlakar, Lana Luštrik, Kaja Furlan

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom učiteljic razredne stopnje in učiteljice Petre Novak Trobentar

Fotografija: Bojan Maričič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana
Ulica Pohorskega bataljona I
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevkn.net>

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

DVORANSKA ATLETIKA

V četrtek, 22. 1. 2015, se je zaključilo prvenstvo ljubljanskih osnovnih šol v dvoranski atletiki.

V predtekmovanju je tekmovalo 28 naših učencev, 5 pa se jih je uvrstilo v finale.

Vsi učenci so se zelo dobro borili in dosegli lepe rezultate!

Čestitamo!

Predtekmovanje je potekalo v četrtek, 15. 1. 2015, v dvorani Javnega zavoda šport Ljubljana (ŽAK).

NAJMLAJŠI UČENCI in UČENKE (4., 5. razred)

TEK 60 m

Simon Montanič (8. mesto), Filip Teinović (15. mesto), Tim Petrovič (24. mesto), Martin Kuder (26. mesto), Žan Zupanc (27. mesto)

Taja Petrovič (5. mesto), Maja Perpar (7. mesto), Ula Kostić (12. mesto), Lara Umek (26. mesto)

SKOK V DALJINO

Aljoša Koruza (11. mesto), Anže Marjan Gorenc (16. mesto)

Živa Višnjei (8. mesto), Neja Raspet (11. mesto), Naja Dujič (17. mesto)

MLAJŠI UČENCI in UČENKE (6. in 7. razred)

60 m

Žiga Ferjančič (13. mesto)

Lucija Stanko (9. mesto), Tija Furlan (10. mesto), Iza Križaj (17. mesto)

SKOK V DALJINO

Gregor Cimperman Kadunc (11. mesto), Lenart Bartol (13. mesto)

Urša Mati Djuraki (2. mesto), Neva Accetto Vranac (3. mesto), Mana Veljkovič Hirsch (10. mesto)

STAREJŠI UČENCI in UČENKE (8. in 9. razred)

Urša in Neva

60 m

Urban Lenarčič (4. mesto), Črt Komac (18. mesto), Jakob Pipan (27. mesto)

Lara Bricelj (1. mesto), Tina Sluga (14. mesto)

Na **finalno prvenstvo** so se uvrstili le najboljši športniki ljubljanskih osnovnih šol. Našo šolo so zastopali naslednji:

Lara Bricelj (4. mesto)

Neva Accetto Vranac (12. mesto)

Urša Mati Djuraki (14. mesto)

Taja Petrovič (21. mesto)

Urban Lenarčič se tekmovanja žal ni mogel udeležiti.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

KOŠARKARSKO TEKMOVANJE za mlajše učenke

Letošnja košarkarska sezona se je za naše učenke začela zelo uspešno.

V petek, 20. 2. 2015, je na Osnovni šoli Koseze potekalo finalno tekmovanje ljubljanski h šol v košarki za mlajše učenke. Naša ekipa se je pomerila z OŠ Hinka Smrekarja in jih z rezultatom 51:30 brez težav premagala. Tekma za 1. mesto pa je bila za naše košarkarice »pretrd oreh«. Učenke so igrale z domačinkami in z rezultatom 11:31 tudi izgubile. Tako so v finalnem delu osvojile 2. mesto med ljubljanskimi osnovnimi šolami.

Po zimskih počitnicah pa smo prejeli (vsaj za nas) dobro novico, da so šolo, ki je zasedla 1. mesto, zaradi nepravilnosti diskvalificirali in tako so naše učenke postale prvakinje Ljubljane. S to odlično uvrstitvijo bodo sezono nadaljevale na državno tekmovanje, na katerega se bodo zelo dobro pripravile in upamo, da bodo dosegle tudi zelo dobre rezultate.

ČESTITAMO!!!

POKLJUŠKI MARATON

V soboto, 7. 2. 2015, je na Rudnem polju na Pokljuki potekal 19. Pokljuški maraton. Dogodka so se udeležili tudi naši učenci, ki obiskujejo planinski krožek in učenke 7. razreda, ki obiskujejo izbirni predmet Šport za sprostitev.

Športni center na Pokljuki nas je pričakal v sončnem vremenu, ki je še dodatno polepšal ambiant in vzdušje. Žal se je zaradi predhodne vremenske napovedi udeležila le tretjina prijavljenih otrok. Vsem tistim, ki smo se udeležili največje zimsko – športne šolske prireditve pa zagotovo ni žal, da smo sobotni dan preživeli na Pokljuki.

MLADI PLANINCI SO SE ODPRAVILI NA PLANINO USKOVNICA

V soboto smo se učenci skupaj s starši udeležili zimskega pohoda na planino Uskovnica. Bilo je lepo sončno vreme in veliko snega, da so učenci res uživali v snegu. Pot na planino je bila lahka in po 7 km smo zagledali kapelico, kjer smo si odpočili, se okrepčali, poslikali in igrali. Ko smo prispeli nazaj na izhodišče, na Rudno polje, smo bili presenečeni in veseli, saj smo kot šola z največjim številom udeležencev prejeli pokal. Žal nismo imeli sreče pri žrebu čokolade velikanke, zato pa morda drugo leto.

učiteljica Anja Peternel

S ŠPORTOM ZA SPROSTITEV NA TEKAŠKE SMUČI

V soboto smo se odpravili na Pokljuški maraton. Že ob prihodu smo videli, da z vremenom ne bomo imeli težav. Bilo je zelo toplo in sončno. Po krajši malici smo se razdelili v skupine. Večina jih je šla na pohod, 13 učenk športa za sprostitev pa nas je teklo na smučeh. Z učiteljico Jano smo se ogrele, pokazala nam je nekaj vaj. Prav kmalu pa smo odšle na štart, da se preizkusimo v progi na dva kilometra. Tudi zame, ki sem tekla na smučeh šele drugič, je bil rezultat odličen. Sledila je kratka malica; nato pa smo lahko prosto tekale ali sodelovale v najrazličnejših igrah, ki jih je pripravilo Društvo športa mladih, pri organizaciji pa je pomagala tudi OŠ Gorje. Za zaključek pa je naša šola osvojila zlat pokal za največ udeležencev na Pokljuškem maraton. Vsem bo dogodek zagotovo ostal v spominu še kar nekaj časa.

Hana Huth Lukšič, 7. a

EKSKURZIJA V PREKMURJU

Sara pri lončarju v Filovcih

26. marca 2015 smo se sedmošolci odpravili na ekskurzijo na severovzhod, v Prekmurje. Ker je pot trajala dolgi dve uri, smo učenci v šoli morali biti zelo zgodaj. Razlago je vodila učiteljica Jasna Banjac, ki je iz Prekmurja in kraje že dobro pozna.

Pot smo začeli v Ljubljanski kotlini, se peljali čez prelaz Trojane, pod katerim se je začela Štajerska. Peljali smo se mimo Celja in Maribora, medtem pa smo si pridno zapisovali razlago učiteljice.

Prišli smo v Prlekijo, ki je desni breg reke Mure, levi pa je Prekmurje. Kmalu smo že bili v Prekmurju in naš prvi ogled je bil grad iz 17. st, v katerem je muzej. Že čez cesto pa je stala protestantska cerkev. O njej smo slišali veliko zanimivosti. Od protestantske vere do Martina Lutherja.

Kasneje smo si še ogledali protestantsko cerkev v Bogojini, ki jo je prenovil arhitekt Jože Plečnik.

Avtobus nas je odpeljal do Filovcev. Tam smo si ogledali lončarsko peč in izvedeli, da vanjo gre skoraj tisoč izdelkov. Tudi sami smo lahko poskusili izdelat lončevino. Ogledali smo si še panonsko hišo, ki je enonadstropna, pokrita s slamo, ometana z ilovico, ima črno kuhinjo, majhna okna in nizke stene. Čakalo nas je še kosilo in otok ljubezni v Ižakovcih.

Na Ižakovcih smo izvedeli zgodovino otoka, delo burjašev in zanimivosti o reki Muri. Z brodom smo se peljali čez reko na drugi breg. In s tem se je naša ekskurzija končala. Čakala nas je še dolga pot do doma, ki smo jo krajšali z učenjem, sproščanjem...

Kiara Ferenc Stanko, 7. b

Brod na Muri

Slamnata
hiša v
Filovcih

NASTOP NAŠIH PEVSKIH ZBOROV NA POMLADNIH PREPEVANJIH 2015

Vsako leto sklad JSKD organizira prireditev Pomladna prepevanja za otroške, mladinske ter srednješolske pevske zборе. Pomladnih prepevanj oziroma Revije ljubljanskih pevskih zborov se je kot vsako leto udeležila tudi naša šola z otroškim in mladinskim pevskim zborom.

Tokrat smo nastopili na prvem koncertu, v ponedeljek, 23. marca. Po pouku so se naši pevci z avtobusom odpravili do Konzervatorija za glasbo in balet Ljubljana. Tam so se upeli in nato pridno (pa tudi nekoliko živčno:) počakali na nastop ob 16. uri.

V dvorani so nas pričakali starši, babice in dedki in mnogi drugi ljubitelji petja. Mladinski pevski zbor se je predstavil s pesmimi Stu l'di, Glasba jezik sveta ter Dan ljubezni. Otroški zbor pa je polepšal dan s pesmimi Ljubljanaki zmaj, Ptičja svatba in Moj megazaver.

Pod vodstvom zborovodkinje Marije Zupan in odlične klavirske spremljave Alenke Zajec je seveda vse šlo kot po maslu. Pevci so po dobrem nastopu zadovoljni odšli domov. Nastop jim bo zagotovo ostal v lepem spominu.

Neva Accetto Vranac, 7. b

VIKTORJI

Kot vsako leto so tudi letos podelili najprestižnejšo nagrado za medijske dosežke na Slovenskem, nagrado viktor. Podelitev je bila letos drugič v SNG Maribor, odvijala pa se je v soboto, 18. 4. 2015. Težko pričakovana podelitev za že znane in tudi malo manj znane slovenske obraze je letos potekala že 22.

Na odru ob podelitvi

Vloga voditelja je letos že četrtič doletela odličnega igralca Bojana Emeršiča. Svojo nalogo je izpolnil res odlično, s polno smeha in zabave. Seveda ga je, tako kot vse ostale sodelujoče, pred podelitvijo čakalo ogromno truda in dela. No, na koncu je izpadlo res super. Če pogledamo še malo v zaodrje prireditve, režiser je bil Marko Naberšnik. Na uvodnem sprehodu po rdeči preprogi so vse nominirance, voditelje in nastopajoče spremlili z bliskavicami fotoagrafov in kamerami. Viktorje je podeljevalo kar nekaj znanih Slovencev, med drugim tudi Ilka Štuhec in Klemen Bunderla, viktorja za življenjsko delo pa je Alfi Nipič podelil igralki Mileni Zupančič.

Hana z viktorjem

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Podelitve smo se letos drugič udeležili tudi Firbcologi. Lani smo na podelitvi ostali praznih rok, letos pa je viktor prišel v naše roke, kot pravimo, tudi v prave. Dobili smo viktorja za najboljšo otroško in mladinsko oddajo v letu 2014. Nagrade smo se vsi res razveselili. Nagrade se je veselil tudi že velikokrat nagrajeni voditelj Slavko Bobovnik, Tanja Žagar je drugič dobila Viktorja za najboljšega glasbenega izvajalca, ostali dobitniki so bili še oddaja Znan obraz ima svoj glas, radvo Aktual, radijski voditelj Andrej Karoli, TV voditelj Jani Muhič, oddaja Odmevi, Peter Poles ...

S Firbcologi smo se v Maribor odpeljali z avtobusom, se tam, tako kot ostali nominiranci, udeležili pogostitve, se nato odpeljali do sprejema v SNG po rdeči preprogi in že kar kmalu odšli v dvorano, kjer smo čakali na začetek. Ko je bil na vrsti viktor za mladinsko TV- oddajo smo šli na oder kar vsi Firbcologi, naša urednica Natalija Gajšek pa se je zahvalila vsem, ki nam pomagajo, da se tako trudijo, da za nas naredijo požar, da ga lahko pogasimo. Zahvalila se je vsem sodelujočim na RTV- Slovenija, vsem sektorjem oddaje in seveda urednici Martini Peštaj in režiserju Marku Naberšniku, ki sta idejna začetnika oddaje. Po podelitvi smo se vsi povabljeni odpeljali na pogostitev, klepet z ostalimi udeleženci in fotografiranje. Iz Maribora smo se odpravili nekaj čez polnoč in v Ljubljano prišli ob 2. 15 ponoči.

Tega dogodka se bom spominjala še dolgo, imeli smo se res odlično. In upamo, da nas naslednje leto tudi čaka taka lepa izkušnja. Če si podelitve niste ogledali, jo lahko vidite na spletni strani RTV-Slovenija.

Firbcologi skupaj z nagrajenko za življenjsko delo igralko Mileno Zupančič

Firbcologi skupaj z režiserjem Markom Naberšnikom in ostalo ekipo

Napisala : Hana Huth Lukšič, 7.a

INTERVJU Z MARINO TOMIČ

Odločila sem se, da bom naredila intervju s svojo trenerko. Ime ji je Marina Tomič. Stara je 31 let. Že od malih nog je imela zelo rada šport. Najprej je trenirala ples, nato tenis, kasneje plavanje. Šele v 8. razredu osemletne osnovne šole se je odločila, da bo poskusila z atletiko. Pričela je trenirati na celjskem stadionu pri njenem prvem trenerju. Čez nekaj časa se je zaljubila v atletiko in v trdnem prepričanju, da hoče v tem športu uspeti, je s trdim delom nadaljevala. Starši so jo pri tem zelo podpirali, vendar so želeli, da v šoli ne

popusti. Odločili so se, da če se ji bodo ocene poslabšale, bo morala izpustiti trening, da popravi oceno. Starši so jo vzgajali v odgovorno in pošteno osebo. Čez nekaj let se je preselila v Ljubljano, kjer si je iskala trenerja. Našla je odličnega trenerja Mateja Juharta, pri katerem trenira še zdaj.

1. Ali ste kdaj pomislili, da bi opustili atletiko, ko vam je bilo zelo težko in ste se ubadali s tovrstnimi poškodbami?

Ne. Zmeraj sem si želela le, da se poškodba čim hitreje pozdravi in da bom začela nazaj normalno trenirati.

2. Ali vam je bilo kdaj žal, da ste se morali odreči življenju običajnega mladostnika zaradi atletike?

Nikoli. Vedela sem, da če bom dobra in bom redno trenirala, bom potovala po svetu na različna pomembna elitna tekmovanja in si ogledovala stvari, ki si jih drugi morda nikoli ne bodo mogli.

3. Kaj jeste med sezono?

Vedno poskusim pojesti čim več sadja, zelenjave in mesa. Seveda, ne bom rekla, da kdaj ne pojem tudi kaj sladkega in kaloričnega. Po navadi pred treningom jem ogljikove hidrate in kakšno čokoladico ali piškot. Po treningu pa meso in zelenjavo. Zvečer se izogibam sladkim stvarim.

4. Ali ste se zelo trudili z šolo in usklajevali treninge?

Med poukom sem sodelovala in redno delala domače naloge. Po treningu sem ponovila snov, ki smo jo delali v šoli. Taka je bila moja rutina. Včasih sem popustila, a ko sem bila kakšen dan odsotna s treninga, me je izučilo in popravila sem oceno.

5. Ali ste v mladosti pogosto hodili zvečer ven?

Niti ne. Redko sem se šla zabavat, saj sem imela treninge tudi dopoldne in sem se morala spočiti.

6. Ali ste ubogali svojo mamo in očeta?

Seveda. Zelo sem ju spoštovala, ker sem vedela, da mi hočeta samo dobro. Velikokrat sem jih slišala, če sem naredila kaj narobe, ampak zato sem jim danes zelo hvaležna!

7. Ali ste se morali odreči veliko stvarjem zaradi atletike?

Odrekala sem se zabavam, ampak sem namesto tega potovala po svetu in spoznavala nove ljudi in prijatelje.

8. Ali ste pred tekmami zelo živčni? Tako kot vsak, vendar se poskušam skoncentrirat in osredotočit na tekmo.

Najlepša hvala, da ste si vzeli čas in upamo, da boste nadaljevali svojo atletsko kariero.

VIRI SLIKA: http://www.siol.net/sportal/sportal_plus/desetmetrovka/2012/06/marina_tomic_na_plesnem_parketu_se_dobro_znajdem.aspx

SVET NENAVADNIH ŽIVALI

Lara Bricelj, 9. b

KITOGlavec

Kitoglavec ali čevljekljunec je ogromen ptič. Soroden je štokljam. Ime je dobil zaradi kljuna in glave, ki je podobna glavi sinjega kita. V višino zraste tudi do 1, 2 metra, ko razpre krila pa meri tudi do 2, 3 metra. Mladiči so običajno rjave barve, odrasli pa sive.

Za **TARSIERJI** so značilne ogromne oči in dolge noge. Ime so dobili po gležnju, ki je podaljšan. Prehranjujejo se predvsem z žuželkami, kdaj pa pomalicajo tudi ptiča ali kačo. Izjemno so hitri in lahko ujamejo ptičico celo med njenim letom. Uvrščamo jih med

nočne vrste.

AYA-AYA

Aya-ayo najdemo na Madagaskarju. Je najbolj znana nočna vrsta primatov. Njen srednji prst je dolg in tanek. Uporablja ga na podoben način kot detelj uporablja svoj kljun. Med plezanjem po drevju z rokami tipa in išče hrano (črve in žuželke), ko jih začuti z zobmi, ki so podobni glodalčevim, zglođa luknjo in s svojim dolgim srednjim prstom izvleče hrano.

BLOBFISH bi lahko poslovenili tako, da bi jo klicali kepasta ali pa mehurjasta riba. To nenavadno bitje se nahaja v velikih morskih globinah okrog Avstralije in bližnje Tasmanije. Ker preždi večino časa v globinah, jo redko opazimo. Dobro je prilagojena na pritisk v vodi, saj njeno telo sestavlja želatinasta snov, ki je malenkost lažja od vode. Ta snov ji omogoča, da plava oziroma nekako lebdi. Močnih mišic nima, jih pa tudi ne potrebuje, ker se premika skupaj z morskimi tokovi. Njen obrok pa so vodni organizmi, ki priplavajo mimo nje.

Slike in vir: <https://www.pinterest.com/pin/340232946823580738/>

Suzana Medić, 7. b

Avatar

Na kaj pomislite ob besedi Avatar? Verjetno na uspešen film, ki je prišel v kino pred nekaj leti. Ampak zgodba, ki vam jo bom predstavila, ne govori o tem.

Na nekem planetu živijo štiri ljudstva, ki znajo čarati z ognjem, vodo, zemljo ali zrakom. Reče se jim fire-benderji, water-benderji, earth-benderji in air-benderji. A eden izmed vseh je drugačen. Je Avatar. Edini, ki lahko postane mojster vseh štirih elementov, hkrati pa tudi most med svetom ljudi ter svetom duhov.

ZADNJI AIRBENDER (The last airbender)

Serija Zadnji Airbender je nastala leta 2006. Fire nation si želi osvojiti svet ter začne se vojna. A Avatar, mojster vseh elementov, nenadoma izgine, ko ga vsi najbolj potrebujejo. Mnogi mislijo, da je umrl, spet drugi trdijo, da je to nemogoče, saj bi se rodil novi

Avatar. A kje je, če je še živ?

Prvi del: Voda

Štirinajstletna Katara, mlada Water-benderka, ter njen starejši brat Sokka med veslanjem po morju naletita na ledeno goro, ki jo Katara ponesreči stopi. Iz nje pa prileze dvanajstletnik Aang, ki ga vsi kličejo An. An se že po svoji zunanosti precej razlikuje od ljudi, ki sta jih Sokka in Katara prej videla. Oblečen je v čudna, rumena oblačila na rokah, nogah, na glavi pa ima moder simbol v obliki puščice. Katara takoj v njem prepozna Air-benderja. Opazi pa tudi, da je precej nadpovprečen v air-bendingu ter da svet vidi drugače kot večina njegovih vrstnikov.

Precej čudno se ji zdi, da An ne ve ničesar o vojni ter da njegovi spomini segajo približno sto let nazaj, ko je Avatar izginil. Zdaj An novima prijatelja seveda ne more več prikrivati resnice. Prizna, da je on Avatar. Katara vpraša Ana, zakaj ji nima tega povedal prej. On pa odgovori, da zato, ker si Avatar nikoli ni zares želel biti.

Ta prizor me vedno gane, ne glede na to, da sem si ga ogledala že velikokrat. Presenetila me je namreč Anova skromnost, to, da ni imel želje po slavi ali moči. Takih ljudi je malo. Z lahkoto vam priznam, da če bi mene vprašali, če si želim biti Avatar bi vam nedvomno odgovorila takole: »Ja!!!«

Trije prijatelji se odpravijo na potovanje, katerega namen je, da bi Katara in Aang našla učitelja Water-bendinga. Vse pa se zaplete, ko so jim kar naenkrat za petami bojovníki iz Fire-nation ter jeznoriti, izgnani princ Zuko.

Toda zakaj je bil Zuko izgnan? Ter zakaj je bil Aang sto let zamrznjen v ledeni gori in preživel? Tudi to se bo razkrilo v vznemirljivi prvi sezoni Avatarja. Aang pa se bo moral tudi soočiti s srhljivim dejstvom. Ko je bil v ledeni gori, so pobili Air-benderje. Vse Air-benderje. Razen njega.

Drugi del: Zemlja

Ko se An in Katara izučita Water-bendinga, odpotujejo naprej po novega učitelja za Ana. Učitelja Earth-bendinga. Najdejo pa deklico po imenu Toph, ki je kljub slepoti ena najboljših Benderjev z Zemljo, saj stvari ne vidi, temveč jih preprosto čuti.

Izgnani princ Zuko, ki se lahko vrne domov, v Fire-nation šele, ko ujame Avatarja, je vedno za njimi. Na pomoč mu navidezno priskoči sestra, princesa Azula, ki si ga želi pridobiti na svojo stran, saj v njem vidi talent za Bending z Ognjem.

Zuko, ki ves čas niha med dobrim ter zlom, se na koncu odloči, da bo pomagal sestri Azuli in se s tem obrne na temno stran.

Azula zadane Ana s Fire-bendingom. Prijatelji so prisiljeni pobegniti, Fire-nation pa zavzame Kraljestvo Zemlje.

Tretji del: Ogenj

Ko si An opomore, izve, da je celoten svet prepričan, da je mrtev. Zdaj mu je ostalo le malo časa, da se izuči Bendinga z Ognjem. A čep-rav je Avatar most med svetom duhov in ljudi je še vedno človek. Človek, ki ima tudi najstniške težave. Zaljubljen je v Katara (in ji to tudi pove), ona pa nekako noče sama sebi priznati, da ima tudi ona rada njega.

Ali je možno, da ima Katara Ana več kot za prijatelja? Ali je možno, da se bo Zuko zopet spreobrn timer? Ali je možno, da An porazi Fire-lorda in s tem tudi Fire-nation?

Povem vam, če bodo delali skupaj in se učili drug od drugega, jim bo uspelo. Pa tudi, da včasih najdeš prijatelje v ljudeh, od katerih to najbolj pričakuješ.

Zakaj je Fire-nation želela ubiti Avatarja? Edino on jim je še stal na poti do osvojitve sveta. Ampak, tudi če bi Ana ubili, bi se rodil novi Avatar, kajne? No, res bi se rodili še trije Avatarji. Naslednji pod elementom vode, potem pod zemljo, nato pod ognjem. A potem bi moral biti spet element Zraka. Aang pa je bil zadnji Bender z Zrakom. To pa bi bil konec za Avatarje.

Legenda o Korri (The legend of Korra)

Anu je naloga uspela. Na svetu je mir. A vsi enkrat umremo. Tudi Avatarji. Zgodba, ki vam jo bom opisala, govori o novi Avatarki za Aangom.

Prvi del: Zrak

Korra je nova Avatarka iz neke vasi Vode. Je drzna, pogumna in iznajdljiva najstnica, z malo prevelikim odmerkom samozavesti. Kljub temu pa živi pod pritiskom uspehov Ana.

Že kot majhen otrok je zavladata v Bendingu z Vodo, Ognjem in Zemljo. Preglavice pa ji povzroča Air-bending. Poskusila je že mnogokrat, a ji ni nikoli uspelo. Zakaj? Bending z Zrakom je preprosto pravo nasprotje njenih osebnih značilnosti.

Odpotuje v Republiško mesto, ki ga je ustanovil Avatar Aang. Tam se Bending uči od njegovega sina Tenzina. Pomagajo pa ji tudi njegovi otroci Jinora, Ikki ter Meelo.

A tam se dogaja nekaj čudnega. Skrivnostni človek, imenovan Amon, ki se skriva za masko, razširi lažne govorice, da želijo Benderji zatreti Nebenderje.

Korra in njeni novi prijatelji Mako, Bolin in Asami pa so odločeni, da bodo prekrizali zlobne Amonove načrte.

Drugi del: Duhovi

Korra se mora naučiti odpotovati v svet duhov kot vsak Avatar. Spozna pa tudi legendo o prvem Avatarju, ki pa je na svet spustil zlega duha. Uspelo mu ga je ukrotiti, a vse kaže, da se duh po mnogih letih vrača...

Tretji del: Sprememba

Korra je združila svet duhov in ljudi. S tem pa je povzročila, da so se Air-benderji vrnili. Iz zapora pa so pobegnili kriminalci, ki želijo Korri smrt.

Četrty del

Avatarko Korro so zastrupili. Po dolgih treh letih okrevanja se vrne med prijatelje v Republiško mesto. Težave pa se spet začnejo, ko ženska z imenom Kuvira, želi ustvariti Imperij.

Obe seriji Avatar sta mi bili zelo všeč. Ne mislite, da je to risanka za majhne otroke. (Gleda jo tudi moja prijateljica iz srednje šole).

Predvsem Zadnji Air bender je namenjen vsem starostim, medtem ko je Legenda o Korri bolj za najstnike.

Pri obeh pa lahko počiš od smeha, včasih misliš, da se boš preprosto zjokal, ves čas pa si grizeš nohte, ker je tako napeto. Vsaka epizoda pa ima svoja sporočila, ki ti sežejo do srca.

Neva Accetto Vranac 7. b

Slike: <http://www.nairaland.com/2144472/avatar-last-airbender-legend-korra>

UMRL JE AVTOR SIMPSONOV

Simpsonovi so najbolj trajajoča risanka v zgodovini ZDA. Začeli so jo predvajati 17. decembra 1989. Risanka na smešen način prikazuje povprečno ameriško družino kulturo in družbo.

V družini Simpsonovih živi oče Homer, ki je sanjač in optimističen fant.

Marge Simpson, ki je glava družine. Bart Simpson je Homerjev sin, ki je nergač in nikoli ne naredi česa prav. Lisa Simpson je Bartova sestra, ki je vzor vsem. Je izredno inteligentna. Maggie Simpson je najmlajši član družine. Če jo boste objeli, boste nagrajeni s toplo slino.

V mesecu marcu je umrl eden izmed avtorjev te risane serije Sam Simon. Na leto je od serije zaslužil 20 do 30 milijonov ameriških dolarjev. Veliko svojega denarja je vložil za zaščito živali. Kupoval je živalske vrtove in cirkuse, da je nesvobodnim živalim podaril svobodo.

Vir: <http://upload.wikimedia.org/wikipedia/sl/thumb/1/1b/Simpsons.png/250px-Simpsons.png>

Lana Luštrik, 7. b

Čudo

Nekega dne sem v knjižnici opazila čisto novo knjigo z zanimivo platnico. A to me ni odvrnilo od tega, da bi jo vsaj prelistala. Ravno nasprotno. Pritegnila me je.

Knjiga govori o Augustu, ki se rodi s hudo deformacijo obraza. Zaradi mnogih operacij in zdravljenj se je šolal doma. Vse do petega razreda. Takrat se njegova mama in oče odločita, da je čas, da se nauči živeti v družbi, ki se je je do takrat bolj ali manj izogibal.

August si želi, da bi ga sošolci sprejeli kot običajnega človeka, čeprav se zaveda, da to ni. Ve, da je s svojim obrazom drugačen, a zdi se mu, da se v drugih stavareh ne razlikuje dosti od vrstnikov.

Prvi dan v šoli za Augusta ni najbolj spodbuden. Večina se ga že na daleč ogne, sošolec Julian pa se norčuje iz njegovega nenavadnega obraza. Z njim se zbližata le nova sošolca Jack in Summer.

August sliši šepet, ki ga spremlja na vsakem koraku, vidi pekoče poglede, ki kažejo strah ter grozo. Pred Augustom poskušajo nekateri učenci prikriti svoja čustva, ko ga prvič uzrejo. A on opazi vse. Mnogo več, kot si mislijo.

Zgodbo večino časa pripoveduje August, svoj pogled nanj ter situacijo pa razkrijejo tudi sestra Via, njen fant Justin, sošolec Jack, prijateljica Summer ter Viina sošolka Miranda.

Knjiga mi je zelo všeč in mi je (takoj za Harryjem Potterjem) najljubša. Nima sicer napetega dogajanja kot mnoge druge zgodbe, a je vseeno tako zanimiva, da je sama sploh nisem mogla odložiti.

Ko malo razmišljam, ugotovim, da je glavno sporočilo zgodbe, da knjige ne smemo soditi po platnici. To pa seveda velja tudi za nas. Ljudje se ne smemo soditi po zunanosti, temveč po tistem, kar nosimo v sebi.

Glavna oseba je zelo realistično prikazana in se vanjo zlahka vživim. August je čudo. Ta knjiga je čudo.

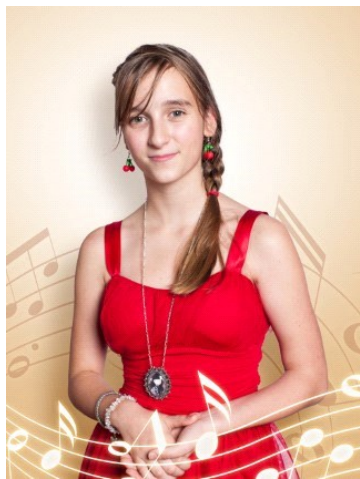
Čudo je prvo delo pisateljice R.J. Palacio (Raquel Jaramillo). Živi in dela v New Yorku. Knjigo je napisala, ko je starejši od njenih dveh sinov končal peti razred. Idejo za zgodbo pa ji je dala majhna deklica z nenavadnim obrazom, ki jo je s sinovoma nekoč srečala pred prodajalno sladoleda.

Neva Accetto Vranac, 7.b

Viri slik: <http://d.gr-assets.com/books/1366213431/11387515.jpg>

Sara, 1. a

RAZRED TALENTOV

Prepričana sem, da ste gotovo kdaj zasledili na televiziji oddajo Razred talentov. To je bila oddaja za mlade, stare od 8 do 14 let, ki imajo posluh in uživajo v petju. Seveda pevcem ni bilo treba imeti velikega znanja o petju, saj so jih tega naučili njihovi mentorji, ki so bili tudi žiranti. To je bil prvi pevski šov, kjer ni bilo izločanja tekmovalcev.

Na tekmovanje je bilo sprejetih 16 otrok, 11 deklet in 5 dečkov. Nastopali so enkrat tedensko, vsak teden z drugo pesmijo. Pesem so jim izbrali mentorji. Iz razreda talentov ni bil noben otrok izločen, samo na koncu oddaje so razglasili zmagovalca, ki je dobil nagrado. Žiranti, ki so bili tudi mentorji, so vsakemu pevcu dali oceno od 1 do 5+. Vsako oddajo so povabili posebne goste, ki so še posebej ocenili nastop pevcu.

V prvih dveh oddajah so gledalci videli avdicijske nastope pevcev, pesmi so si lahko izbrali sami. Otroci, ki so bili sprejeti, so dobili vsak svojega mentorja. Mentorji pa so bili Aleksander Mežek, Katarina Habe, Alenka Godec in Tomi Meglič.

Pevci so se preizkusili v petju znanih duetov, evrovizijskih pesmi, novejših pesmi pa tudi tistih pesmi, ki so jih poslušali njihovi starši.

Na kratko vam bom predstavila nekaj nastopajočih.

Najmlajša pevka v tem šovu je bila Špela Škaler. Stara je 8 let in prihaja iz Brežic. Njen mentor je bil Tomi Meglič. Ima enega brata, njeni hobiji pa so petje, ples in risanje. Odpela je Walking in the Air, Na pol poti, Nisi sam, Zvončki in trobentice, Let it snow in Somewhere over the rainbow. Na avdiciji pa je zapela Let it go iz risanege filma Ledeno Kraljestvo.

Naslednja nadarjena pevka je bila Kristina Čok, stara je 10 let in stanuje nekje blizu Kopra. Zelo rada poje in pleše ter se uči flavto. Ima starejšo sestro. Njen mentor je bil Aleksander Mežek. Na avdiciji je zapela avtorsko pesem. Drugače pa je na oddajah zapela še I believe I can fly, A whole new world, Tell him, Jingle Bells in Večja od neba.

Maruša Kos je stara 13 let in prihaja iz Ajdovščine. Ukvarja se z solo petjem, sprehajanjem psov in še veliko drugega. Ima sestro Veroniko. Njen mentor v šovu je bil Tomi Meglič. Odpela je pesmi Zombie, Great Pretender, Unconditionally, We are young, Titanium. Za avdicijski nastop si je izbrala pesem svoje najljubše pevke Shakire, Empire.

Najstarejše dekle v oddaji je bila 14 letna Janina Klenovšek. Stanuje v Ljubljani in ima starejšega brata. Ukvarja se s petjem, poslušanjem glasbe, zelo rada se igra miselne igre. Njena mentorica je bila Alenka Godec. Predstavila nam je pesmi Rolling in the deep, Addicted to you, Rise like a phoenix in Skyfall.

Eden od petih dečkov je bil Jasmin Đulsić, star je 14 let. Doma je iz Škofje Loke in se ukvarja z nogometom in ribolovom. Ima dve sestrji. Za mentorico je imel Katarino Habe. V oddaji je zapel Moja, Sanjao sam mojo ružico, Kap po kap, Time of my life, Žute dunje in Wrecking ball.

Še ena mlada pevka je bila Lana Asja Hegeduš, ki je stara 11 let. Je edinka in zelo rada poje in pleše. Uči se igrati violino. Prihaja iz Ljubljane. Njena mentorica je bila Katarina Habe. Na avdiciji se je predstavila z pesmijo Stay. Drugače pa je še zapela Ironic, Wuthering Heights, Satellite, I got you babe, Happy in Shake it off.

Zmagovalka tega pevskega šova pa je bila 12 letna Aida Perko Praner z Bizeljskega. Ima dva brata. Ukvarja se z odbojko, igranjem, hodi k mladinskemu in ženskemu pevskeemu zboru. Njen mentor je bil Aleksander Mežek. Na avdiciji je zapela pesem Hallujah. V oddajah pa je odpela True colors, Verjamem, Poletna noč, What a feeling, za zmago pa je zapela Don't cry for me Argentina. Kot zmagovalka je dobila potovanje v London na univerzo za glasbo, kjer se bo lahko naučila veliko o petju.

Vse nastope je mogoče pogledati na strani Planet TV.

Igre lakote: Arena smrti

Film Igre lakote: Arena smrti je znanstvenofantastični film. Pred filmom je bila izdana tudi knjiga avtorice Suzanne Collins. Osebno mi je knjiga bolj všeč, a predstavila vam bom film.

Film je bil posnet leta 2012, v njem pa nastopajo: Jennifer Lawrence, Josh Hutcherson, Lenny Kravitz, Woody Harrelson ...

Film prikazuje življenje v ZDA v prihodnosti, ki jo bodo uničili suša, lakota in požari. Da bi se izognili vojnam, mora vsako okrožje vsako leto na dan žetve izžrebat enega fanta in eno deklico t. i. tributa. Ko je izžrebana 12-letna Prim, ki je se je prvič udeležila žetve, se njena 16-letna sestra Katnis prostovoljno javi namesto nje. Izbran je tudi fant Peeta Mellark. Katnis svoji sestri obljubi, da bo zmagala, a v resnici dvomi v to.

S svojim mentorjem Haymitchem se z vlakom odpeljejo v prestolnico Capitol, kjer živijo bogati, naivni ljudje s posebnim načinom oblačenja in živijo na račun Iger in ob njih uživajo.

Katnis in Peeta že na začetku z obleko navdušita prebivalce Capitola. Njuna naloga je, da očarata prebivalce Capitola, postaneta priljubljena in eden od njiju preživi. Ugotovita, da naloga ne bo lahka, saj so se na tekmovanje prostovoljno prijavili otroci, ki so se celo življenje urili za Igre.

Na ocenjevanju sposobnosti dobi največ točk Katnis, a s tem povzroči tekmovalnost drugih tributov.

Začnejo se Igre in top naznani 8 padlih tributov. Katnis se odloči prenočiti na drevesu, a zjutraj se zaneti ogenj, zato mora stran. Zaradi opekline se zateče v jezero, kjer jo najdejo močnejši tributi, z njimi pa Peeta. Katnis spleza na drevo, oni pa se utaborijo pod njim. Katnis na sosednjem drevesu zagleda deklico Rue, ki ji na drevesu pokaže panj smrtonosnih čebel. Katnis ga odreže, panj pade na tla in ubije dekle iz 3. okrožja. Katnis se onesvesti, za njo pa poskrbi Rue.

Ko se zbudi, se z Rue odločita biti zaveznici. Kmalu se zaplete, ko se Rue ujame v past drugega tributa. Fant ubije Rue, Katnis pa fanta. Zaradi smrti deklice Rue, se v 11. okrožju začnejo protesti.

Po smrti Rue se Katnis odloči poiskati Peeta. Najde ga tik pred dehidracijo. Oskrbi ga in odločita se zmagati. Prebivalce Capitola navdušita s svojim zaigranim poljubom. Med tem razglasijo novi člen, da lahko zmagata dva tributa iz enakega okrožja.

Ko premagata vse še žive tribute, prekličejo člen, ki omogoča zmago tributa iz enakega okrožja. Odločita se, da bosta pojedla strupene borovnice in da ne bodo imeli zmagovalcev. Tributa sta izsilila zmago, kar predsedniku Capitola, Snowu ni bilo všeč. Katnis in Peeta razglasijo za zmagovalca in jima obljubijo mir in bogastvo, vendar se to že v 2. delu (Upor) izkaže za laž.

Knjiga in film sta mi bila zelo všeč. Všeč mi je bila napetost, ki je bila prisotna v knjigi in v filmu. Rada imam tudi presenečenja. Knjigo in film priporočam najstnikom od 12. leta naprej. Jaz bom nadaljevala z branjem knjige Upor, film sem si že ogledala, a mi je prvi del boljši.

Kiara Ferenc Stanko, 7. b

SOMRAK- ROMAN V STRIPU

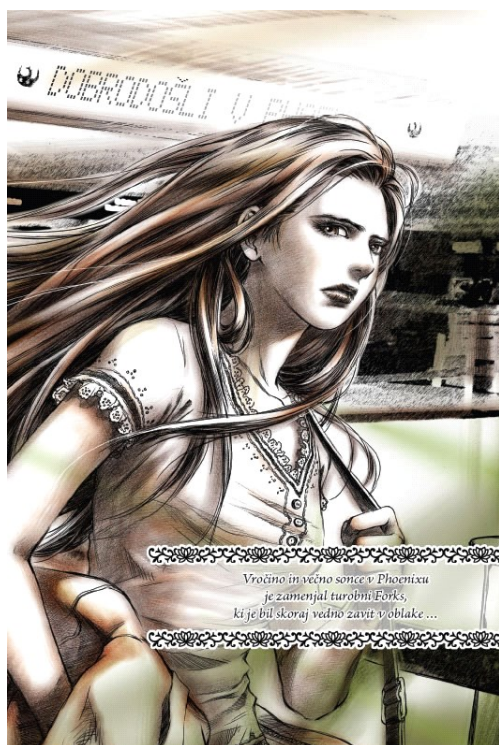
Vsi navdušeni bralci sage Somrak že gotovo veste, da je knjiga Somrak izšla tudi v stripu. Na kratko, za tiste, ki ne

veste, ta knjiga govori o sedemnajst letnem dekletu Belli, ki se preseli v mesto Forks k svojemu očetu. Tam spozna skrivnostnega fanta Edwarda. Čez nekaj časa ugotovi, da je vampir. Avtorica tega

romantičnega in napetega romana je Stephenie Mayer. Stripovske izdaje ni narisala sama, ampak je pri njej zelo sodelovala. Nalogo je zaupala zelo nadarjeni korejski slikarki Young Kim. Že ko je avtorica izdala originalno verzijo knjige, je bil uspeh na vrhuncu, zdaj ko je izšla še stripovska izdaja, se je navdušilo nad knjigo še več bralcev in ljubiteljev stripov. Stephenie Mayer je dobila veliko nagrad in po mnenju kritikov je saga Somrak zelo vplivala na mladino.

Ali ste vedeli, da je avtorica napisala knjigo po svojih sanjah? Hotela si je zapomniti svoje sanje, zato jih je vedno zapisovala. Na začetku še ni vedela, da bo iz teh sanj prišel zelo uspešen roman. Nekaj prizorov je še dodala, po njenih sanjah pa je napisano 13. poglavje, ko Bella izve resnico, koliko je star Edward. Ko je knjigo dokončala, jo je hotela izdati, ampak jo je devet založb zavrnilo, od petih pa ni dobila odgovora. Samo ena založba se je zanimala za roman. Obstaja tudi knjiga, ki ni ravno 5. del sage ampak se povezuje z glavnimi knjižnimi junaki. Naslov te knjige pa je Kratko drugo življenje Bree Tanner. Vsi pa komaj čakamo, da pisateljica napiše še kakšno knjigo.

Kristina Hrast, 7. b

Vir: bukla.si

Peter Prevc

Smučarski skoki so zimski šport, v katerih se tekmovalec (smučarski skakalec) spusti po zaletišču in skuša leteti čim dlje po skakalnici. Ta šport se izvaja na sneženi podlagi, poleti pa na plastiki. Smučarski skoki so del zimskih olimpijskih iger.

Peter Prevc je trenutno eden izmed najboljših smučarskih skakalcev.

Rojen je v Kranju, 20. septembra 1992. Torej je star 22 let. Visok pa je 1,82 m. Nekaj let je živel v Dražgošah, sedaj pa živi v Dolenji vasi v občini Železniki. Prihaja iz zelo velike družine, saj je najstarejši izmed petih otrok. Njegova mlajša brata sta Cene Prevc in Domen Prevc, ki se poleg njega tudi ukvarjata s smučarskimi skoki. Poleg njiju ima še dve mlajši

sestri.

Njegova skakalna pot se je začela, ko je imel 9 let. To je bilo na 25-metrski skakalnici blizu njegovega doma, nato pa je leta 2002 nadaljeval v SK Triglav Kranj, kjer je dobil prave skakalne smuči.

Trenutno trenira v klubu SK Triglav Kranj, uporablja pa smuči ELAN. Njegov osebni in klubski trener je Jani Grilc, reprezentančni pa Goran Janus. Njegov osebni rekord je 250 metrov, ki jih je preletel v Vikersundu leta 2015.

Peter je stal na stopničkah že 27-krat (posamično) in 13-krat ekipno.

V sezoni 2011-12 je na ekipni tekmi svetovnega pokala v poletih v Oberstdorfu priboril slovenski ekipi prvo zmago na ekipnih tekmovanjih v zgodovini. Takrat je poletel 255,5 m in padel, ter si s tem poškodovale ramenske vezi. S tem je predčasno končal sezono. Kljub temu je Slovenija na tej tekmi zmagala in se veselila prve slovenske zmage. V ekipi so bili še Jure Šinkovec, Robert Kranjec in Jurij Tepeš.

Leta 2014 je bil Peter Prevc že imenovan za Slovenskega športnika leta.

Peter Prevc se mi zdi zelo velik človek, kot športnik in kot oseba, saj je, ne glede na to, kako vrhunske športne rezultate dosega, še vedno skromen ter prijazen.

Ko so letos prispeli z Japonske, sem ga pričakala na letališču in ga srečala v živo, prav tako sem letos navijala zanj dva dni v Planici. On je zame najboljši človek in jaz sem njegova 1. oboževalka!

Maja Režonja, 7. b

Wimbledon

Najstarejši teniški turnir na svetu, najbolj prestižno tekmovanje, tradicija, strog kodeks oblačenja, jagode in šampanjec... vse to pod kraljevim pokroviteljstvom, to je Wimbledon, prvi od turnirjev za Grand Slam, kot so bili poimenovani kasneje.

Člani kluba ALL ENGLAND LAWN TENNIS AND CROQUET CLUB so se domislili in leta 1877 organizirali teniško tekmovanje na travi Wimbledona v okolici Londona.

Sestavili so pravila in prvi zmagovalac turnirja je bil Spencer Gore. Turnir se je začel 9. julija, finale pa 19. julija. Še danes se turnir vsako leto začne v ponedeljek med 20. in 26. julijem.

Najprej so igrali samo moški, potem so se jim pridružile še ženske. Prvotno travnato igrišče je preraslo v lep teniški stadion, ki ga je odprl angleški kralj Juri V. Kasneje so bila dodana še nova igrišča, ki se jim je leta 2009 pridružila nova zložljiva streha na centralnem igrišču. Turnir je postajal vsako leto večji in vsi tenisači so si šteli v čast, da lahko igrajo na turnirju. Med drugo svetovno vojno so na igriščih namestili protiletalsko obrambo in zasilno bolnišnico. Osrednje tribune Wimbledona pa je vseeno poškodovala nemška bomba in uničila 1200 sedežev.

Čisto prvi začetki tenisa segajo v 12. stoletje, ko so žogico udarjali z roko. V 16. stoletju so se pojavili tudi prvi loparji. Prvotno obliko tenisa so pripadniki višjega sloja igrali v zaprtih prostorih. Pravi poiskusi tenisa na travi so se začeli v 19. stoletju. Uporabljali so vulkanizirane gumaste žogice. Danes veljajo točno določena pravila o velikosti igrišča, žogic, loparjev in sojenja.

Na svetu potekajo štirje Grand Slam teniški turnirji: Wimbledon, OP Avstralije, OP Francije Roland Garros in US Open. Ti turnirji niso privlačni samo za igralce, ampak tudi za gledalce po vsem svetu.

Na turnirju so razdeljene tudi bogate denarne nagrade, ki jih delijo od leta 1968.

Velik turnir pa je naredil tudi velike zmagovalce. Do 1905. so zmagovali domačini, nato sta turnir osvojila le še Artur Gore in Fred Perry, ki ima spomenik v teniškem parku. Jugoslovanskemu igralcu Nikoli Piliću, ki so mu jugoslovanske oblasti prepovedale nastop, pa so mu najboljši igralci z bojkotom stali ob strani.

Največja imena Wimbledona so Borg, Becker, Sampras, ki je zmagal sedemkrat, Federer in Nadal.

Med ženskami je kar devetkrat osvojila naslov Martina Navratilova. Ostale zmagovalke so še Evert, Sharapova in sestre Williams.

Wimbledon ima svoj zaščitni znak. To je dež, ki velikokrat podaljša turnir za kakšen dan.

viri: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Championships,_Wimbledon

Nej Fajon, 7. a

https://www.google.si/search?q=wimbledon&biw=1024&bih=643&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ei=C98bVdyzE8Phau_IgKA&ved=0CAcQ_AUoAg&dp=1#imgdi=...&imgre=U1TQ70zdhbdlcM%253A%3BqYQPIFAEz3yYaM%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.winchesterracquetsandfitness.net%252Fmedia%252F190670%252Fwimbledon.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.winchesterracquetsandfitness.net%252Fnews%252Fposts%252F2015%252Ffebruary%252Fmedia%252F190670%252Fwimbledon.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.hdwallpapersnew.net%252Fwp-content%252Fuploads%252F2014%252F09%252Fwimbledon-championships-2014-background-image-hd-wallpapers.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.hdwallpapersnew.net%252Fwimbledon-hd-wallpapers-2014%252F%3B2480%3B1754

https://www.google.si/search?q=wimbledon&biw=1024&bih=643&source=lnms&tbm=isch&sa=X&ei=C98bVdyzE8Phau_IgKA&ved=0CAcQ_AUoAg&imgdi=...&imgre=AftXXx2_3McW3M%253A%3B6NGhc-jbACegXM%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.hdwallpapersnew.net%252Fwp-content%252Fuploads%252F2014%252F09%252Fwimbledon-championships-2014-background-image-hd-wallpapers.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.hdwallpapersnew.net%252Fwimbledon-hd-wallpapers-2014%252F%3B2480%3B1754

PASJE RAZSTAVE

Razstave za rodovniške pse so zelo pomembne vsaj za tiste, ki hočejo imeti leglo. Lastniki psa dobijo oceno, v kateri je zajeta 'lepota' psa.

Na razstave se lahko prijavijo psi, ki imajo potrjen rodovnik in so starejši od štirih mesecev starosti.

Mešanci na razstavah ne smejo sterilizirani.

sodelovati. Psi na razstavah tudi ne smejo biti kastrirani ali

KAJ POMENI FCI (Federation Cynologique Internationale- Mednarodna kinološka zveza)

Vsaka pasma psa ima svojo FCI skupino, ki jo je določila kinološka zveza. Poznamo deset FCI skupin. V 1. FCI skupino spadajo ovčarski in pastirski psi, v 2. FCI skupino spadajo Pinči, šnavcerji, molosoidi in švicarski planšarski psi, v 3. FCI skupino pa spadajo terierji in tako naprej je določena FCI skupina za določeno pasmo psa.

Ko psa prijavimo na razstavo, moramo določiti tudi, v kateri razred ga bomo prijavili. Razred se določa na starost psa, ki jo bo imel na dan razstave.

- Mladiči (4-6 mesecev)
- Najmlajši (6-9 mesecev)
- Mladi (9-18 mesecev)
- Vmesni (15-24 mesecev)
- Zreli (nad 15 mesecev)
- Delovni
- Prvaki
- Veterani (nad 8 let)

Ko pridemo na razstavo, moramo pokazati potni list psa, v katerem so potrjena cepljenja psa. Preden pridemo na razstavo, se pozanimamo, v katerem ringu je FCI skupina našega psa, v katero spada. Ko najdeš ring, v katerem razstavljaš psa, odložiš stvari in se pripraviš na razstavljanje. Na razstavah je zelo priporočljivo imeti mizico na katero damo psa, da ga sčesemo in uredimo, vodo, razstavno vrvico, pri-boljške in primerne kartače za psa.

Na razstavah moramo biti tudi primerno oblečeni. Zelo je neprimerno, če prideš na razstavo npr. v trenirki. Pri izbiri oblačil moramo biti zelo previdni, da izstopa pes in ne razstavljalet. Če je pes črne barve je priporočljivo, da imajo razstavljalci oblečeno bolj svetle barve oblačil in ne preveč vpadljive.

Vsak pes mora znati razstavno pozo, to pomeni, da so zadnje tačke poravnane in malo nazaj dane, rep mora biti v pravilni drži (za vsako pasmo je drugače), ušesa morajo biti pravilno obrnjena- zavihana (tudi za vsako pasmo različno). Sodnica/sodnik psa tudi pretipa in mu pogleda zobe.

Taja z Marsom

S psom je potrebno tudi teči v krogu, pri katerem se ocenjuje gibanje sprednjih in zadnjih tac. Pomembna je tudi drža psa. Pes mora stati vzravnano in mora lepo teči na levi strani ob razstavljalcu. Pes mora biti vedno obrnjen z glavo v desno smer. Psi, prijavljeni v razred mladičev in razred najmlajših, se opisujejo z ocenmi perspektiven, perspektiven in neperpektiven. V vseh drugih razredih pa se psi ocenjuje z ocenami.

MEDNARODNE IN DRŽAVNE RAZSTAVE

Poznamo mednarodne in državne razstave. Razlika med državnimi in mednarodnimi razstavami psov je, da se na državnih razstavah lahko podeljuje kandidatura CAC (Certificat d'Aptitude au Championat), priznan iz strani KZS medtem, ko se na mednarodnih razstavah sme podeljevati kandidatura CACIB (Certificat d'Aptitude au Championat International de Beaute), priznan iz strani KZS in FCI, zato ima tudi večjo vrednost. Državne in mednarodne razstave se imenujejo po kraju, kjer razstava poteka. Poleg državnih in mednarodnih razstav so tudi specialne razstave, na katerih sodelujejo psi določene pasme. Na specialni razstavi se lahko podeljujejo kandidatura CAC ter

naziva letni in klubski prvak.

KANDIDATURE V SLOVENIJI

Kandidature podelijo ločeno po spolu in odlično ocenjenim psom, ne glede na število prijavljenih v konkurenci. Kandidature so naslednje: CACIB, rezervni CACIB, CAC SLO in rezervni CAC SLO.

Kadar se v enem razredu ne podeli CAC SLO, se ne sme podeliti niti rezervni CAC SLO. Psi, ki so že prvaki Slovenije v lepoti (Ch. SLO), lahko sodelujejo za CAC SLO, ampak v primeru podelitve ta kandidatura pripade drugo uvrščenemu, ki je prijel rezervni CAC SLO.

Poseben karton prejmeta tudi prejemnika naziva prvak razreda mladih in prvak pasme B.O.B. (Best of breed- najboljša pasma). Prejemniki naziva B.O.B. se med seboj pomerijo za naziv B.O.G. (Best of group- najboljši v ringu), medtem, ko se prejemniki naziva B.O.G. med seboj pomerijo za zmagovalca B.I.S. (Best in show- najboljši na razstavi). Zmagovalec B.I.S. je razglašen za najlepšega psa razstave.

Vir slike: <http://www.gr-sejem.si/organizirajte/reference/sejmi-in-razstave/?id=21>

Napisala: Taja Bricelj, 9. b

Viri: Vse ostale slike je slikala **Katja Jemec** // <http://www.kinoloska.si/>

<http://smrcek.si/spoznaj-svet-psov/splosno-o-psih/svet-pasjih-razstav/>

V ŠRI LANKA

V času zimskih počitnic smo se odpravili na otok Šri Lanka. Otok je poln prelepih plaž in dobrosrčnih ljudi ter zgodovinskih znamenitosti. Uradno se imenuje Demokratična socialistična Republika Šri Lanka, ki je bila v preteklosti poznana kot Cejlon. Otok leži v Indijskem Oceanu, 31 kilometrov zahodno od južne indijske obale, s katero si deli kulturo, jezik in religijo.

Država strateško povezuje predvsem zaradi svoje lege morske poti med zahodno in jugozahodno Azijo. Šri Lanka je že iz daljnje preteklosti center budistične religije in kulture. Singalci predstavljajo večino prebivalstva, Tamilci pa so največja etnična manjšina. Med mojim obiskom Šri Lanke sem se jih naučila razlikovati. Singalci so precej bolj svetle polti kot Tamilci.

Država je poznana po plantažah čaja, kave, kokosa in cimeta ter neverjetnih naravnih lepotah, kilometrih prelepih peščenih plaž, tropskih gozdovih in čudovitih zgodovinskih ostankih.

Po dveh tisočletjih vladavine domačih kraljev sta v 16. stoletju del Šri Lanke kolonizirali Portugalska in Nizozemska, leta 1815 pa je v celoti postala del Britanskega Imperija, kasneje pa se je osamosvojila.

Po napornem letu smo morali prevoziti še 280 kilometrov do našega hotela, ki je bil popolnoma na drugi strani otoka kot letališče. Za 280 km poti smo potrebovali celih 7 ur, vozili smo se skozi vasi, kjer so se popolnoma svobodno sprehajale krave, med potjo srečevali opice, slone, ki so prečkali cesto, nato pa izginili v goščavju. Videti slona v divjini je bilo enkratno doživetje.

V naslednjih dneh smo si ogledali največje znamenitosti na otoku:

Dambulla je danes mesto in trgovsko središče. Ulice so polne majhnih trgovin, kjer prodajajo veliko različnih stvari, na primer kolesa, pripomočke za kmetijstvo in dom, oblačila, obutve in veliko spominkov. Zgradili so tudi popolnoma nov stadion za kriket, ki je njihov nacionalni šport ter privablja veliko navijačev iz celega sveta. Mi pa smo si ogledali 14 metrov ležečega Budo v templju iz 1. stoletja našega štetja.

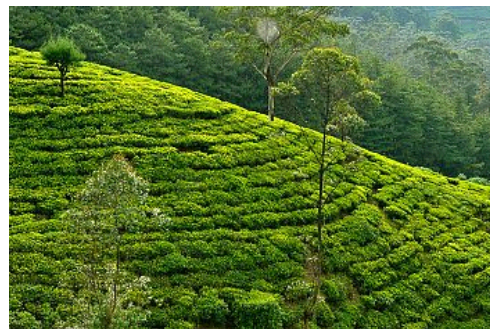

Kandy je bilo glavno mesto zadnjega singalskega kralja in glavno mesto Šri Lanke v času angleške kolonizacije. V Kandyju so doma mnoge legende. Zadnji tam živeči kralj, Sri Wickrama Rajasinghe, je leta 1798 v središču Kandya uredil čarovniško jezero in ga poimenoval »Mlečno jezero«. Ne samo jezero, tudi številne trgovine s tradicionalnimi izdelki so del Kandya in njegove kulture. Vreden ogleda je tempelj Budinega zoba. Legenda pravi, da je v templju shranjen pravi Budin zob, ki ga je princesa v svojih laseh skrivaj prinesla iz Indije.

V Pinnaweli se nahaja zavetišče za slone, kjer domuje veliko slonjih sirot. Kopanje slonov v bližnji reki in ogled hranjenja je bilo čudovito preživetje.

V Pinnaweli se nahaja zavetišče za slone, kjer domuje veliko slonjih sirot. Kopanje slonov v bližnji reki in ogled hranjenja je bilo čudovito preživetje.

Nuware Eliye se nahaja na nadmorski višini 1868 m in leži med čudovitimi nasadi čaja. Mesto je bilo v celoti zgrajeno v 19. stoletju, v času ko je bila Šri Lanka del Britanskega Imperija, tako da zgleda kot tipično angleško podeželsko mesto. Ogledali smo si tudi tovarno čaja. Ker je lega kraja precej visoka, je podnebje precej hladneje kot na drugih delih otoka, moram priznati, da me je kar zeblo. Šrilančani ta kraj obiskujejo, ko si zaželi hladnejše klime.

Potovanje smo zaključili z ogledom njihovega glavnega mesta, Colomba, ki me, moram reči, ni pretirano navdušil, saj razen nebotičnikov in stolpnic nisem videla nič posebnega. Zelo pa mi je bila všeč vožnja s Tuk-tukom, to je najbolj priljubljeno prevozno sredstvo na Šri Lanki. To je motor s prikolico, ki je zelo priročen za vožnjo po mestu, kjer je promet izredno gost.

izpod peresa

Napisala: Lana Luštrik, 7. b

POMLAD

Pomlad zacveti,
ljubezen vzbudi.
Vse se razvija,
vlada prava norija.

Ptičice so zapele,
rastline zacvetele,
čebele priletele
so v pomladni raj.

Medvedi so vstali,
postelje postali,
lastovice priletele
tja v pomladni gaj.

Aj, aj, aj,
po zeleni trati
šli smo se igrati.

Narava je začela cveteti,
mi pa noreti.

Velika noč
je jajcem dala moč.

V šoli obveznosti imamo obilo.
A nam učiti se ne bo ljubilo,
ko ocene pridobimo,
v šoli popustimo.

In ljubezni se prepustimo

POLETJE

Poletje se začne s počitnicami,
vsi veseli bi noreli.

Na vročini bi se grelj,
rjave barve vsi veseli,
na morje smo hiteli.

V polnem avtu,
vsi bi peli,
da veseli,
bi prispeli
tja na cilj.

Pot naj dolga bo
ali kratka,
skratka
samo da lušno bo.

S seboj veliko stvari
bo treba vzeti,
saj brez kopalk
v vodi ne bomo mogli
noreti.

Mali plavat gremo
se učiti,
plavalne tehnike osvojiti.

Ob obali je veliko žura.
HURA!

Stari, mladi,
delat imajo kej.
JUPI; JUPI; JEJ!

Pesmi zapisala: Mana Veljkovič Hirsch, 7. a

ZASPANI VELIKAN

V daljnji deželi, kjer so živeli sami delavni ljudje, je živel zaspani velikan.

Skoraj cele dni je samo spal. Zaspani velikan je bil zaspan zato, ker so ljudje na gori, kjer je živel, naredili kamnolom. Zaradi tega cele noči ni spal in nazadnje je bil tako zaspan, da se je zbudil samo, če je bil lačen ali žejen. A ljudje tega niso vedeli in so še naprej tolkli in delali hrup v kamnolomu. Ko je tako minilo sedem let, je bilo velikanu dovolj. Strašno se je razjezil in od jeze se je tako povečal, da je z eno nogo stal v kamnolomu, z drugo pa v mestu. Ker je bil tako jezen, je uničil vse, kar mu je prišlo na pot. Zvečer se je ponovno umiril. Za seboj je pustil pravo razdejanje in ljudje niso vedeli, kaj naj naredijo. Sklicali so občinski svet in ta se je dogovoril, da pokličejo lovca na velikane. Temu pogovoru je prisluškovala deklica Nastja in se odločila, da posvari velikana. Hitro se je odpravila proti velikanovi votlini in tja prispela pred lovcem. Velikana je uspela posvariti tik preden je prišel lovec in velikan je lovca tako prestrašil, da si lovec nikoli več ni upal niti pogledati velikanov.

Naslednjega dne je šel velikan z Nastjo v mesto in se vsem opravičil. Nato jim je pomagal pri pospravljanju in od takrat so prijatelji. Tudi kamnolom so zaprli in zaspani velikan od takrat ni več zaspan.

Ema Vehovec, 5. b

NATANČNI VELIKAN

Nekoč je daleč stran v neki votlini živel velikan. Bil je zelo natančen. V njegovi votlini je bilo vse pospravljeno in urejeno. V bližini njegove votline je bila vas. Kadar so vaščani potrebovali pomoč, so vedno zanj prosili velikana.

Nekoč je v vas prispela starka, ki je trdila, da je čarovnica. Velikan ji tega ni verjel. Starka se je razjezila. Velikana je začarala, da je izgubil svojo natančnost. Ko je poskusil popraviti svojo votlino, so vse stvari švignile drugam kot bi morale. Velikan je bil zelo nesrečen. Odpravil se je po svetu, da bi poiskal svojo natančnost. V Braziliji je srečal starca, ki mu je povedal, da mora, če hoče dobiti natančnost nazaj, vsem ljudem narisati nekaj natančnega. Velikan se je lotil dela. Ker je užival v risanju natančnih risb, je delo opravljal dvakrat hitreje. Potem je moral le še razdeliti risbe. To je opravil starec, ki je risbe odnesel v čisto vsak poštni nabiralnik na svetu. Takrat je velikan dobil nazaj svojo natančnost. Vrnil se je domov in ves vesel končno uspel popraviti votlino.

Do popolne sreče mu je manjkala le še žena. Našel jo je v veliki jami. Bila sta si zelo všeč. Skupaj srečno živita v njegovi urejeni votlini še danes.

Kaja Trontelj, 5. b

Kaja, 5. b

KIHAJOČI VELIKAN

Nekoč pred davnimi časi je živel velikan po imenu Kihec. Tako mu je bilo ime, ker je veliko kihal. Velikan Kihec je živel blizu mesta Apčih in tamkajšnje prebivalce spravljal ob živce.

Mestece je stalo blizu prepada in kadar je Kihec kihnil, je celo mesto prestavilo za dva metra bližje prepadu. Prebivalci so bili obupani. Sklicali so mestni sestanek in staknili glave skupaj, da bi našli zdravilo za velikana. Prva ideja je bila, da mu kupijo velikansko pršilo za nos. Tako so tudi storili. Velikan je pridno pršil svoj nos, a ni pomagalo. Ponovno so staknili glave na drugem sestanku in se odločili, da mu kupijo gromozanske robčke. Kihcu tudi to ni pomagalo. Mesto je bilo vedno bližje prepadu. Upali so, da bo šlo v tretje rado in ponovno sklicali sestanek. Tokrat so preko spleta naročili Pehtie zdravilne kapljice proti kihanju. Kapljice je izdelovala iz skrivnostnih planinskih rož. Za prebivalce Apčiha so bile kapljice zadnje upanje. Po dveh tednih čakanja, so kapljice prispele. Velikan je po receptu tete Pehte vsak večer jemal kapljice s toplim mlekom. Meščani so nestrpno čakali zdravilni učinek.

Po štirih dneh je Kihec prenehal kihati. Mesto je bilo rešeno in meščani srečni. Od takrat je Kihec redna stranka tete Pehte na www.pehtineplaninskeroze.si.

Nal Miklavčič, 5. b

Sofija, 8. a

IZČRPANI VELIKAN

Pred devetimi gorami in za desetimi vodami je živel velikan Toni. Živel je v votlini pri treh drevesih. Bil je zelo izčrpan, ker je vsak dan hodil v službo.

Njegova služba je bila globoko pod zemljo. Bil je rudar v rudniku diamantov, ki so se nahajali najgloblje na svetu. Imel je eno težavo. Težava je bila njegova višina. Zaradi višine je moral biti ves čas sključen. Ko je prišel iz rudnika na svetlobo, se je komaj vzravnal. Jedel ni, ker ni bilo časa za hrano. To mu je vsak dan pobiralo moči. Ves izčrpan je komaj še hodil na delo. Nekega dne pa je obležal v svoji votlini in ni mogel več vstati. Ker ni imel prijateljev, tudi obiskov ni imel. Kljub temu se mu je takrat zgodilo nekaj nepričakovane. V rudniku so potrebovali njegovo pomoč, saj je bil močan za deset drugih. Prinesli so mu veliko hrane, da se mu je vrnila moč. Počasi si je opomogel in se vrnil na delo.

Vsi so bili veseli njegove vrnitve in od takrat naprej so zanj lepo skrbeli. Imel je več hrane in manj časa je moral delati, zato ni bil več izčrpan. Ker se je zgodba tako končala, si je moral poiskati novo ime, kar pa je že lahko začetek neke nove zgodbe.

Maša Rovšek Tašner, 5. b

SANJE

Odbila je ura polnoč.

Trdno sem spala v svoji postelji. Pred sabo sem zagledala čarovnice. Kričala sem na pomoč, a nihče se ni oglasil. Ena se mi je približala in mi rekla, da se nič ne bojim. Ko so se mi čarovnice približevale, sem se začela zmeraj bolj tresti. Čarovnice so izvajale predstavo, jaz sem jih osuplo gledala. Bilo je zelo grozno gledati, ampak sploh ni trajalo dolgo.

Zbudila sem se, odprla oči, čarovnic sploh ni bilo. To so bile samo sanje, ki so trajale zelo kratko, a strašno.

Sandra Mičić, 4. b

LAČNI VELIKAN

Nekoč za devetimi vodami in devetimi gorami je živel velikan, ki je bil prijazen, a zelo lačen.

Nekega dne se je odločil, da bo šel do vasi. Našel je gostilno, nato pa na terasi zasedel trideset miz. Začel je naročati. Naročil je ogromen lonec juhe, voz kruha, hrib pečenih puranov, sto kokoši, petdeset pečenic in še marsikaj, vse v večjem številu. Hrano zanj je pripravljala vsa vas. V vasi je prišlo do pomanjkanja hrane in vaščani so postali revni. Ustrašili so se, da bodo čez zimo pomrli od lakote. Ko je velikan dobil vse naročeno, in to tudi pojedel, so ženske iz starih rjuh začele šivati račun. Ko so ga sešile, so moški vlekli slamice, kdo bo velikanu odnesel ta ogromni račun. Kratko je potegnil pogumni fant, ki je račun odvedel do velikana. Ta mu je plačal s tremi gromozanskimi zlatniki in tako je vas obogatela.

V spomin na ta dogodek so vaščani zamenjali svoj obstoječi grb za novega, na katerem so bili poslej upodobljeni trije gromzanski kovanci in kokoš, ki je bila dovolj pametna, da se je v času priprave hrane skrila in preživela.

Ana Kerševan, 5. b

MOJE IGRAČE

Ponoči so nas obiskali ...

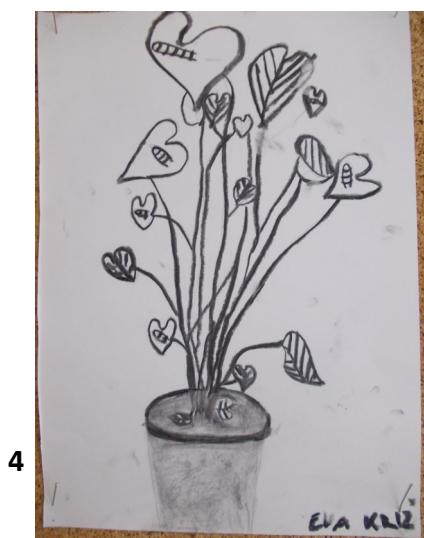
Neke noči, ko je svetila polna luna, so nas obiskali marsovci. Ponoči, ko bi morala že spati, sem na skrivaj brala strip Miki Muster. Nisem vedela, kaj se dogaja, saj sem bila pod odejo. Ura je odbila dvanajst. Močna svetloba je napolnila mojo sobo. Zaslišala sem hrup, in slišati je bilo, kot da bi nekaj treščilo v naš vrt. Niti pomislila nisem, da je to leteči krožnik. Čez nekaj minut, ko je svetloba malo ugasnila, sem si šele upala pokukati izpod odeje. Soba je bila taka kot prej, tiha in prazna. Po prstih sem odšla k oknu. Na vrtu je stal leteči krožnik, zraven njega pa je bil marsovec, ki je imel tri glave, eno oko, šest rok in štiri noge. Več nisem videla, saj me je marsovec videl in odšel v leteči krožnik.

Klara Vranović, 4. a

Vsak otrok ima rad igrače. Vsi otroci imamo radi različne igrače. Jaz imam najraje Lego kocke. Moje igrače so pospravljene v škatlah in na polici v otroški sobi. Nekaj igrač si delim z bratom. Včasih se zanje tudi skregava. Igrače moram po igri pospraviti. Hudo mi je, če se katera polomi. Takrat jo ati poskuša popraviti. Če mu uspe, sem zelo vesel. V moji sobi je veliko plišastih igrač. Nekaj plišastih igrač sem daroval otrokom, ki jih nimajo. Nekateri plišaste živali smo kupili zato, da smo denar prispevali za živali, ki so ogrožene. Na moji polici so kengururji, pingvini, nilski konji, želva ... Mojim igračam dam tudi imena. Ko grem na počitnice, eno igračo vzamem s sabo. Tudi na potovanjih si eno kupim za spomin. Letos sem si v Italiji kupil Ostržka.

Na svoje igrače skrbno pazim. Vem, da veliko otrok nima toliko igrač kot jaz.

Gašper Geršak, 4. a

4

Eva Križ

TO SEM JAZ

Moje ime je Gašper. Prijatelji me kličejo Gapi. V prvem razredu sem začel trenirati tenis. Igram ga že tako dobro, da lahko premagam mamo. Ko sem bil mlajši, sem mislil, da bom treniral plavanje. Pozimi rad smučam.

Moja najljubša jed so makaroni. Najboljše pripravi moja babica.

Sobo si delim z bratom Nacetom. Skregava se samo takrat, ko morava pospraviti sobo. Moja postelja je polna plišastih igrač. Ker živim v bloku, ne smem skakati po stanovanju, ker pod nami živi tečna soseda.

Ko bom velik, bom direktor, tako kot ati.

Gašper Geršak, 4. a

To sem jaz ...

Moje ime je Neja in pišem se Rasper. Rodila sem se v Postojni 10.01.2005.

Zdaj sem stara 10 let. Hodim v osnovno šolo Franceta Bevka v 4. a razred. Imam rjave lase in modre oči. Velika sem približno 160 cm.

Moja najljubša barva je vijolična; moji najljubši živali pa sta sova in konj. Moja najljubša pijača je voda, najljubša hrana pa so špageti. Zelo rada berem pustolovske, čarovniške in domišljajske knjige. Ko bom velika, želim postati forenzičarka, saj me zelo zanima kemija in raziskovanje. Moj najljubši šport je jahanje.

Ko bom velika, si želim biti tudi jahačica. To sem jaz, NEJA.

Neja Rasper, 4. a

PARLAMENT

Parlament. Tako velika beseda. Beseda velikih mož. Pomembna beseda. Vedno smo jo slišali z ekrana, iz ust novinarjev in politikov. Malo bolj znana nam je postala šele v šestem razredu pri etiki. A nikoli si nismo mislili, da bomo nastopali v parlamentu.

Ko smo tistega pomladnega popoldneva stopali v parlament, smo se počutili majhne.

MOJE DOŽIVETJE REVIJE PEVSKIH ZBOROV

Vse se je začelo zjutraj. Bila sem brez glasu in čisto razočarana. Sprehodila sem se po hodniku, da učiteljici Mariji Zupan povem slabo novico. Ko sem jo našla in ji povedala vzrok moje žalosti, je ostala brez besed. Nato pa me pogledala in rekla, da bi bilo res škoda, če ne bi šla na nastop. Predlagala je, da grem z njimi, pa čeprav nimam glasu. Strinjala sem se in v zbornico sva se namenili poklicati moje starše. Strinjali so se in lahko sem odšla na nastop.

Po pouku smo se zbrali, prešteli in razdelili oblekice, šli na avtobus in z nasmeškom na obrazu na nastop.

Ko smo prišli, smo imeli še eno uro časa do nastopa. Tedaj pa se mi je glas vrnil in kar naenkrat sem počasi spet normalno govorila. Dobila sem tremo, saj sem bila pri močeh, da bi pela v duetu, kot je bilo mišljeno. Čas je potekel in bili smo na vrsti za nastop. Pri prvih dveh pesmicah sem le odpirala usta, pri tretji pa sem zbrala moči in zapela. Bila sem srečna, glas se mi je povrnil in lepo smo nastopali.

Ula Kostić, 4. a

Najprej smo pevke stopile skozi napravo, kakršno najdemo tudi na letališču. Dobile smo kartice, na katerih je z velikimi tiskanimi črkami pisalo: GOST. Napotili so nas v dvorano, kjer so bili stoli, miza, mikrofoni, klopi ...

A naše oči se niso dolgo pasle, saj je bil čas za generalko. Na tej smo bili vsi trdi kot hlodi. Mogoče zaradi velikosti dvorane, zaradi prostranih miz ali pa zaradi ljudi, ki so gledali v nas. Po vaji smo imeli malico. To pa je bilo presenečenje! Zadovoljno smo pojedli in sledila je živčna priprava. Ali je obleka čista, ali je pentlja zavezana, je frizura v redu? Vse to se nam je podilo po glavi. Napočil je čas proslave. In takrat nas je popadla trema. Bum-bum. Bum-bum. Tako je vsem butalo srce. Začelo se je. Takrat pa ... Nekaj se je spremenilo, nekaj ni šlo po načrtu. Kljub temu se je vse dobro izteklo. Pesmi smo peli iz srca. A največ ponosa, veselja in radosti smo čutili, ko smo na glas pele Zdravljico.

Tega se bomo res večno spominjale in mogoče, če ta ponos, veselje in radost ne bodo izginili, bodo tudi naši potomci govorili o nas. O tem, da smo tistega pomladnega popoldneva v parlamentu delale tisto, kar nas veseli. Pele.

Pia Bratož, 7. b

PEHTINA ZGODBA

Teta Pehta, tako jo je klical Kekec, je bila samotarka. Ljudem ni zaupala, zato se z njimi ni družila.

Živela je visoko v hribih med rožami, zdravilnimi zelišči in živalmi. Otroci so se je bali, saj so jih starši strašili, da jih bo ugrabila, če ne bodo pridni. Toda Pehta v resnici ni bila slab človek, samo sama je hotela biti. V svoji skromni bajti je sušila zdravilna zelišča in iz njih kuhalo zdravilne zvarke. Med zdravili in mazili je Pehta imela tudi zdravilne kapljice za oči. V vasi je živela slepa Mojca. Rada se je sprehajala po planini in je zelo lepo prepevala. Nekega dne jo je Pehta ugrabila. Odrasli niso vedeli, kako bi jo rešili. Ojunačil se je Kekec, ki je bil preganjan. Rešil je Mojco in jo odpeljal v dolino. Pehta je jezna požgala svojo kočico in se preselila. Toda Kekec ni odnehal z iskanjem, saj je hotel dobiti kapljice za Mojco. Pustil je Pehti, da ga je ugrabila. Delal je zanjo, da bi zaslužil za kapljice. V tem času je Kekec postal prijatelj Pehtinega psa. Pehta mu zdravila ni hotela dati, zato ga je Kekec vzel. Med ruvanjem in suvanjem je steklenička padla in se ustavila na skali. Kekcu je uspelo, da jo je pobral. Skupaj s Pehtinim psom sta jo odnesla v dolino. Mojca je spregledala takoj, ko je dobila kapljice.

Vsi so bili zelo srečni. Kaj se je zgodilo s Pehto, niso nikoli izvedeli.

Lep pozdrav, Barbara in Neja

Neja Raspet, 4. a

NEKOČ

Nekoč, predavnimi davnimi časi, je živel policist.

To ni bil navadni policist. Ampak je bil nekaj posebnega. Ta policist je bil mlad, imel je ženo in dva otroka. Bil je tudi zelo smešen.

Nekega dne je prišel poštar, ki je v rokah držal časopis. V časopisu so bile najrazličnejše novice, kot na primer: o športu, ovremenskih pojavih in o vicih. Policista niso zanimale novice o vremenskih pojavih niti ne o športu ... Ampak so ga zanimali samo vici. Všeč so mu bili, ker je rad pripovedoval vice svojim otrokom, sosedom, prijateljem in v službi. Všeč so mu bili tudi, ker so bili smešni. A vici niso bili dovolj sveži, zato jih je dal v hladilnik. In res, vici so postali bolj sveži.

Najljubši vic mu je bil:

Kakšna je razlika

med belimi in rjavimi

kravami? Bele dajejo

mleko, rjave pa

kakav!

Mia Lehmann, 4. b

NEKOČ JE BILO ...

Nekoč, je bilo vse drugače. Soba je bila pospravljena, lego kocke so bile sestavljene, v avtu smo poslušali mojo najljubšo glasbo in ponoči sem mirno spal.

Nekega dne, natančneje 17. 8. 2011, se mi je rodila sestra Špela. Od začetka je bila v redu, saj mi še ni razdirala lego kock. A potem, ko je bila malo starejša, je bilo vse drugače. Ponoči sem težko zaspal, ker je jokala, razdirala mi je lego kocke, sobo je razmetala s svojimi igračami in v avtu smo poslušali pravljice.

Ampak tako je bilo nekoč. Sedaj je že malo zrasla in sva se začela skupaj igrati. Skupaj se loviva, skrivava, žogava... Čeprav mi je razdirala lego kocke, ji ne zamerim. Saj ko sem zgradbo popravil, sem jo naredil še lepšo.

Res je, da ni tako kot včasih, ampak je bolje.

Miha Kosanc, 4. b

PUST

Za pusta bom mušketir. Zelo se že veselim, ampak ... kako je bilo zadnja leta?

Za začetek naj vam povem, da sem maskara vsako leto. Moja najljubša maska je lopov, saj mi je všeč, da me policisti lovijo. Moja prva izkušnja z roparjem je bila zabavna in moji mamici tudi smešna. Tisto leto pa je bilo tako. V vrtec (takrat sem hodila v vrtec) sem prišla kot ropar, s črno majico, hlačami, kapo, celo črno masko za čez obraz in vrečo, ampak, kaj če ne bi bilo policistov? Vseeno sta bila kar dva policista in to Hugo in Miha. Mami se še vedno včasih pošali: »Dva velika policista, en majhen lopov.« Najbolj neprepoznavna bi bila kot baletka. Vsaj zdi se mi tako.

Že v soboto sem šla na rojstni dan, kjer smo plesali v maskah, in bila sem mušketir. Prijateljice niso ugotovile, kdo sem. V večini. Ko smo imeli povorko, so si tisti, ki s seboj niso imeli kostuma, lahko izbrali klobuk. Plesali smo, imeli poligon in se šli med dvema ognjema. Bilo je super.

Komaj čakam, da končno napoči pust.

Liza Knez, 4. b

MOJE IGRAČE

V moji sobi je veliko različnih igrač.

Zelo rada se igram s plišastimi igračkami, gubicami, trash packi, lego kockami in drugimi igračkami. Ko sem bila še dojenček, sem imela igrače za dojenčke, ki jih imam sedaj pospravljene v škatli. Z njimi se na igram več. V sobi imam tudi nekaj Barbik, vendar se tudi z njimi ne igram več. Občasno berem, saj imam rada branje, zato imam v sobi veliko knjižno omaro z ogromno knjigami. Veliko tudi sestavljam lego kocke, največkrat lego friends-ke. Iz njih gradim različne hiše, avtomobile, bazene, jahte, idr. Zelo rada se igram detektivske igre in iščem prstne odtise. Na svoji veliki postelji imam veliko različnih plišastih igrač in nekaj pisanih blazin, ki zavzamejo veliko prostora. Med plišastimi igračkami imam najraje veliko puhasto sivo sovico. Z njo tudi spim.

Zelo rada se igram s svojimi igračkami in imam vse zelo rada.

Neja Raspet, 4. a

Bilo je nekoč...

Nekoč, nekega snežnega dne, je živel fantek, ki je izgubil čevljev v globokem snegu. Zgodilo se je pa tako. Nekoč, nekega dne, je šel fantek z očkom kidat sneg. Ko sta se vračala, se je fantek z čevljem zataknil med veje in padel. Ko je vstal, ni imel desnega čevlja. Domov se je vrnil brez enega čevlja. Ko ga babica zagledala, mu je rekla, da je kot Pepelka. Najprej je pojedel kosilo, nato pa se je s psom odpravil iskat čevljev.

Ko je končno prišel do kraja, kjer je izgubil čevljev, se je ustrašil. Misli je, da ga je pes zgrizel. Ustrašil se je, kaj se bo zgodilo, če se bo vrnil domov brez čevlja. Vendar ni bil pravi čevljev, svojega je našel med vejami nekaj metrov naprej. Ko ga je našel, se je veselo vrnil domov. Doma so bili vsi srečni.

Ta zgodba je resnična, saj sem bil jaz ta fantič.

Viktor Mal Zupančič, 4. b

Nekoč je bilo vse drugače

Nekdaj pred davnimi časi je za planinami živel mlad fant. Živel je v stari koči z materjo in očetom. Delal je doma na njivi in kuhal. Neko strašno noč mu je mati dejala, naj gre na njivo. Fant jo je ubogal, nekaj časa je pridno delal, potem pa iznenada sliši strašen glas. Dvigne se in sklene, da bo šel pogledat. Bilo ga je strah, kajti na tistem hribu nekaj straši. Rekel je, da je heroj in se je odpravil. Hodil, hodil in hodil je, dokler si ni naredil šotor. Seveda iz palic, listja in drugega.

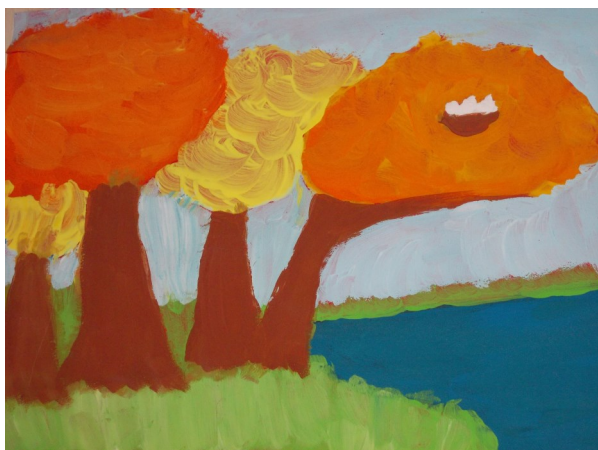
Zjutraj je šel oče pogledat, a videl je le sporočilo, na katerem je pisalo, draga mati in oče zaslišal sem zvok in takrat me je zanimalo, zato sem odšel na hrib. Mati in oče oprostita mi, če se mi kaj zgodi, zbogom.

Oče in mati sta bila zaskrbljena, kaj bo s fantom. Vzela sta voz in ga odšla iskat po dolgi in strmi poti. Medtem je fant že odšel naprej, vmes srečal zajca, ki ga je nasmejal. Bila je tema, fant si je mogel postaviti šotor. Oče in mati sta ga iskala, vendar na ovinku jima je spodrsnilo in padla sta v jamo. Oba sta bila cela, nakar sta zaslišala, mati, oče.

Tako so se našli. Lepo so živeli in srečni so bili, ker so se našli.

Živeli so srečno do konca svojih dni.

Enej Stegne Rus, 4. b

NEKE NOČI

Neko noč je na Pegamovi ulici 6 pristal NLP. V njem je bilo polno pošasti, duhov in sluzastih vesoljcev.

Zbudili so me, ko so skočili na cesto. Duhov se ni slišalo, saj je šlo vse skozi njih. Slišalo se je samo pošasti in sluzkote.

Preskočili so vsak avto, ki je tam peljal. Celo tovornjake.

S sestrice sva jih tolkla s kidalno lopato, bili so previsoki, da bi naju videli, videli so naju duhovi. A niso naju mogli zgrabit. Ko so zaspali, sva si iz sluzkotov naredila tobogan. Zjutraj jih je čakala policija. Vse razen duhov so odpeljali v ječo, pod duhove pa so dali svečo, da je iz njih nastala voda.

Tako je bilo to.

Hugo Pucelj, 4. b

PEHTA

Živjo. Ime mi je Pehta.

Živim v vasi pod planino. Delam zdravila za sovaščane. Po navadi jih pozdravim. V časih jih v prvem poskusu ne pozdravim, v drugem pa mi vedno uspe. Enkrat pa sem vmešala napačno zel in tisti, ki je bil bolan, je še hitreje umrl. Zato sem morala v mesto pred sodnika. V mestu je bilo grozno. Preprosto preveč ljudi. Ko sem prišla pred sodnika, so me skoraj takoj obsodili na večno izgnanstvo.

Tako zdaj živim v planini.

Lenart Peternel, 4. b

O Pehti

Pehta je prijazna, a jo poznamo po tem, kako krade otroke. Zato so jo izgnali iz vasi. Pehta je zeliščarka in bi rada pomagala Mojci, če bi živela pri njej. A jo je Kekec odpeljal. Zato je bila zelo jezna na Kekca in je imela rdeče oči. Pehta rada posluša Mojčino pesem. Ko je Kekec slišal, da ima Pehta zdravilo za oči, je hotel imeti to zdravilo. Pehta je imela čuvaja in prijatelja volka. Ko je Kekec hranil volka in skrbel zanj, sta postala zelo dobra prijatelja. Ko je Kekec vzel zdravilo, ga je volk obranil pred Pehto. Pehta se je predala in mu je povedala, koliko kapljic naj da v vsako oko.

Maša Kampjut, 4. b

PONOČI SO NAS OBISKALI...

Ponoči je pozvonilo. Nisem vedela, kdo bi to lahko bil. Vlomilec ali ropar? Izkazalo se je, da trkata Miha in Viktor.

Kaj želita? Pa ne že spet 'paintballa'. Ja, prav to me prosita. Saj ne, da bi se mi šlo za spanje. Že dolgo ga nisem igrala. Uščipnem se, pa še enkrat in spet. Nič ne pomaga, ker ne spim. No prav. Prižgem televizor in vklopim Wii. Zakaj ne bi igrali česa drugega? Kakorkoli, Miha zmaga, jaz pa sem zadnja. No ja, še bodo priložnosti. Ne, no, Viktor je prvi, jaz pa nisem niti druga. Se pozna, da sem iz vaje. Upam, da bom lahko kmalu šla spat. Je mogoče, da jih ob polnoči pride še več? Še sama ne vem, kdaj sem to pomislila, ampak v tistem se na vratih pojavijo Lenart, Hugo in Anže, vsi z istim namenom. Samo čakam lahko, kdaj pride cel razred. Čez približno pol ure sedi na kavču pol razreda. Miha, Viktor, Anže, Hugo, Lenart, jaz, Maša, Kaja, Mia, Lia in Sandra. Za vse ni dovolj igralnih konzol, zato priredimo turnir. Tekmujemo po trije in določimo zmagovalca. Čas kar beži. Približno ob pol treh zjutraj pride dol še mami. Reče, da moramo spat, ampak nas je enajst, prostih postelj pa... ena. Mami tako vse pelje domov, ampak zabavali smo se dobro.

Vseeno tega nekako nočem ponoviti.

Liza Knez, 4. b

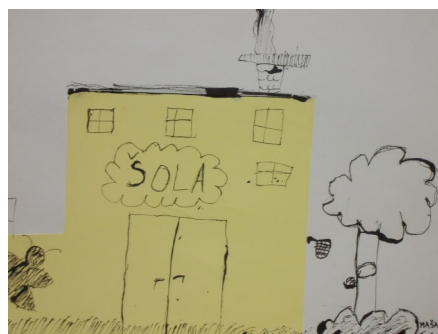
HENRIK

Nekje daleč za gorami je živel majhen deček po imenu Henrik.

Neke dolge noči si je družina pripravljala večerjo. Mama je kuhala, oče je bral časopis, Henrik pa se je igral s svojimi igračami. Mama ga je poklicala in dejala, hitro, hitro Henrik. Henrik je pritekel, kajti danes je prva noč v novem mesecu. Takrat dobi palačinke ali kaj drugega, kar je zelo dobro. Danes so bile palačinke. Ko so pojedli, je Henrik šel spat, pokril se je z odejo in zaspal. Nekaj ur je bilo pri hiši vse v redu in vse tiho, dokler se ni nekaj zaslišalo. Bu-bu-bu je zašepetalo, Henrik se je vstal in na postelji zagledal majhnega škrata. Rekel je, saj to ni mogoče, a na žalost je bilo. Škrat je poklical svoje tovariše in rekel: »Živjo, ne spiš?« »Spim, ampak ste me prebudili.« »Nič zato, če smo te, gremo v naš brlog?« »Ne, kar tukaj bodimo in plešimo vse do jutra.« Zjutraj so škrati hitro izginili, ko sta v sobo prišla mama in oče.

Vsako noč je bilo enako in tako so bili pravi prijatelji.

Enej Stegne Rus, 4. b

Maša

NA OBISKU V ŠOLSKEM MUZEJU

Prišli smo v Šolski muzej in se razdelili v dve skupini. Naš razred je najprej šel v učilnico. Punce smo se oblekle v predpasnike, fantje pa v brezrokavnike. Nato smo si ogledali razred. Ko je zazvonil zvonček, je prišla v razred učiteljica. Morali smo reči: »Dober dan, gospodična učiteljica!«

Tam smo se učili pisati črke, ki so jih pisali leta 1930. Miha in jaz sva morala klečati na koruzi, ker sva ji rekla, gospa učiteljica. Ko smo končali s poukom, smo ji rekli: »Nasvidenje, gospodična učiteljica.«

Nato smo se zamenjali z a razredom. Šli smo si ogledat razstavo. Tam smo se veliko naučili. Najbolj smešno je bilo to, da je bilo v vitrini spričevalo, na katerem je pisalo Viktor Zupančič.

Izvedeli smo tudi, da je Primož Trubar napisala Katekizem in Abecedarijum. Rodil se je leta 1508 v Raščici in umrl leta 1586.

Na koncu smo si ogledali še film. V filmu je nastopal učitelj, ki je izgledal kot naš učitelj Grade. V filmu so se učenci učili o kokoših. Bilo je zelo zanimivi. Veliko sem se naučila.

V MUZEJU

Ko smo prišli v muzej, je naš razred najprej imel učno uro lepopisja iz let 1930. Tudi naša učiteljica je bila učenka. Ko smo vstopili v razred, smo se usedli in morali smo imeti roke na hrbtu. Z vodičem smo vadili pozdrav. Ko je prišla gospodična učiteljica, smo vstali in jo pozdravili. Rekla nam je, da se bomo učili lepopis. Pri lepopisu so črke malo postrani. V učilnici smo sedeli tako, dasmo bila dekleta na eni strani, fantje pa na drugi.

Kaja Kampjut

ŠOLSKI MUZEJ

V ponedeljek, 13. 4. , smo šli v Šolski muzej.

Najprej smo imeli učno uro lepopisa. Težko je bilo, saj po navadi pišem grdo. Na koncu ure sem poskusil klečati na koruzi. Kolena me sploh niso bolela. Potem mo si ogledali razstavo Izvedel sme, da je vsega kriva avstroogrška cesarica Marija Terezija, da moram hoditi v šolo.

Šli smo v zgornje nadstropje. Tam je bilo razstavljeno spričevalo, na katerem je pisalo Zupančič Viktor.

Nato smo pogledali še en film o šoli nekoč.

Upam, da naša učiteljica ne bo taka, saj se bom potem prešolal na drugo šolo.

Hugo Pucelj

ŠOLSKI MUZEJ

V muzeju nas je vodič odpeljal v nadstropje višje, kjer smo si oblekli obleke in na roke dali zaščito, da se ne popackamo. Nato je v učilnico najprej odpeljal dekleta, nato pa fante. Na klopeh so bili listi, na katerih je pisalo Učna ura lepopisja iz leta 1930. Z vodičem smo vadili nagovor, preden je prišla gospodična učiteljica.

Zazvonilo je in v razred je prišla gospodična učiteljica, katero smo pozdravili. Rekla je, naj ji pokažemo roke. Roko, s katero nismo pisali, smo morali imeti na hrbtu. To je bilo malo naporno. Začeli smo s poukom. Pisali smo črke in povedi.

Maša Kampjut

V ponedeljek, 13. 4. , smo šli v Šolski muzej.

V muzeju smo se razdelili v dve skupini. Preselili smo se v leto 1939, na dan 13. 4. Tudi oblekli smo se tistemu času primerno in imeli smo učiteljico Josipino, ki je bila zelo stroga. Ko pa je bilo konec učne ure, smo si ogledali zgodovino šole. Spoznali smo Marijo Terezijo, ki je uvedla obvezno šolo za vse cesarstvo.

Učiteljica je opazila spričevalo Viktorja Zupančiča, ki ga ni opazila še nikoli prej. Zanimivo pa je to, da je bil takrat zraven Viktor, ki ga v prejšnjih letih ni bilo.

V šolskem muzeju mi je bilo zelo všeč in upam, da gremo še kdaj.

Inja Udovč

Obisk Šolskega muzeja

V ponedeljek , 13. 4., smo šli v Šolski muzej.

Ko smo prišli v Šolski muzej, smo se razdelili v dve skupini. Na a in b razred. Najprej smo mi šli na učno uro, a-razred pa si je ogledal razstavo.

Takoj smo se morali ločiti fantje od punc. Hodili smo po dva skupaj. Oblekli smo obleke, kot so jih imeli nekoč. Vodič nas je nato pripravil na učno uro. Po zvoncu je prišla učiteljica. Vstali smo in jo pozdravili z: »Dober dan, gospodična učiteljica.«. Potem smo sedli. Učiteljica nam je pregledala roke. Roke smo morali imeti na hrbtu in vstati, ko smo govorili z učiteljico. Učili smo se pisati male lepoperisne črke. Učiteljica nam je povedala o pisavi, potem pa vprašala mene, če lahko ponovim. Odgovorila sem samo eno stvar. Morala sem odgovoriti naprej in začela stavke z 'da'. Učiteljica me je popravila, da ne smemo nikoli začeti stavka z besedo da. Mislila sem, da me bo poslala klečat na koruzo. Prav oddahnila sem si, ko me ni. Začeli smo pisati. Učiteljica je ugotovila, da imamo dva levičarja. Rekla je, da je leva roka grda roka in tako naprej. Dovolila je, da sta pisala z levo roko. Nato je moral Lenart pokazati, kako so včasih poredni učenci imeli osla na hrbtu. Učiteljica je rekla, da Lenart ni kaznovan, če bi kdo mislil to. Majo P. in Miho je poslala klečat na koruzo. Miha je kasneje rekel, da je to dobra masaža. Ure je bilo konec, poslovili smo se z »Na svidenje, gospodična učiteljica.«. Zazvonilo je in šli smo na razstavo.

Ogledali smo si zgodovino šole. Šola je obstajala že v prazgodovini. Samo drugačna. Učili so se na napakah in drug od drugega. Potem smo prišli do Rimljanov, ki so pisali na voščene ploščice. Vse so se učili na pamet, ne samo pred testom. Prišli smo do srednjega veka. Naučili smo se reka »Repetitium est mater studiorum«, kar pomeni ponavljanje je mati učenosti. Bili smo v času Marije Terezije, ki je uvedla obvezno šolanje. Ampak po vojni tega ni bilo več. Smo v času nedeljskih šol. Skoraj vsi so hodili k maši in potem so imeli pouk. Ogledali smo si makete, ki so bile zelo resnične. Imeli so koruzo, učitelji šibo, na eni izmed maket so bili celo kipi. Videli smo spričevalo Viktorja Zupančiča, kar je precej čudno. Tudi mi imamo Viktorja. Učiteljica ga je vprašala, kdaj je že naredil šolo. Na koncu smo si ogledali film, kako je bilo včasih. Ko so se učili o kokoših, je vsak učenec prinesel jajce. Učili so se s pomočjo kokoši. Učitelj je bil (od daleč) na las podoben našemu učitelju za tehniko. Odpravili smo se nazaj v šolo.

Bilo je super in tudi poučno.

Liza Knez

V MUZEJU

V šoli smo imeli poseben dan. Odpravili smo se v Šolski muzej.

Ko smo prispeli, smo doživeli toplo dobrodošlico. Slekli smo se in se razdelili v dve skupini. Bil sem v drugi skupini, ki je odšla najprej v učilnico na pouk lepopisja iz leta 1930. Gospodična učiteljica (tako smo jo morali klicati) je bila zelo stroga, še posebej pri lepopisju. Počasi smo pisali nagnjene črke. Najprej vrstico i, potem črke n, za tem pa še črke m, e, o, a, r, s, p, l in veliki i. Na koncu pa sem se s temi črkami še podpisali. Sreča, da nam je zmanjkalo časa, saj bi nas zagotovo podučila o »lepo« napisanem podpisu (svojem).

Potem sta se skupini zamenjali. Odpravili smo se na razstavo o šolah skozi čas. Izvedeli smo veliko o temu. Vodič nas je odpeljal v sobi, kjer smo izvedeli vse o šolskem vrtu. Učiteljica, naša razredničarka, nam je povedala, kje je v tistih časih sedela, saj je bila soba o šolskem vrtu včasih njena učilnica. Povedala nam je tudi zgodbo, kako je njen sošolec popil pol stekleničke črnila.

Ogled smo nadaljevali z razstavo, ki je bila »čudežna«, saj smo za steklom opazili spričevalo iz leta 1948, na katerem je pisalo Zupančič Viktor. Na razstavi smo tudi opazili košarkaško žogo, na kateri je pisalo Anže. Na koncu smo si ogledali film. V njem je nastopal učitelj, ki je od daleč izgledal kot učitelj Grade.

Razstava je bila odlična. Dobra je bila tudi učna ura. A najboljše pa je, da nismo imeli delavnice Prišijmo si gumb, saj tako kot večina sošolcev ne znam šivat.

Miha Kosanc

KAKO JE NASTALA ŽOGA

Pred dvesto leti sta na Ljubljanskem barju živela dva velikana. Eden je sedel na Šmarni gori, drugi pa na Krimu.

Eden velikan, ki je sedel na Krimu, je razjezil velikana na Šmarni gori in je z vso silo brcnil kamen velikanu, ki je sedel na Krimu. Drugi velikan se mu je smejal in je dobil kamen v trebuh in se je vsaj umiril in sta se začela smejati in igrati. Prvi velikan, ki je sedel na Krimu, je rekel ŽO, drugi velikan pa je rekel GA, in tako je nastal predmet ŽOGA.

Zdaj v naših časih uporabljamo žogo, ampak je vendar lažja kot kamen.

Miha Topličar, 7. a

MOJE DOŽIVETJE NA PEVSKIH VAJAH

Na pevske vaje sem se vpisala, ker rada pojem.

Ob dveh nas starejše pevke pridejo iskat.

Ko pridemo do glasbene učilnice, se postavimo v kolono in počakamo učiteljico Marijo. Ko nam odklene vrata, postavimo stopničke, se usedemo in se poskusimo umiriti. Ko se umirimo, nas učiteljica pokliče (preveri prisotnost). Potem se ponavadi pogovarjamo, nato včasih zmasiramo, nato naredimo vajo za prepono in ko to končamo, se upevamo na različne načine. Potem pa pojemo pesmi. Nekatere vadimo za nastop, nekatere pa ne. Nekatere pojemo večglasno.

Ob treh je pevskih vaj konec. A meni je žal, saj sem se tako zelo zabavala. In že komaj čakam na naslednje vaje.

Maša Reberšak, 3. a

PEVSKI ZBOR

Ko v ponedeljek in sredo končamo domačo nalogo, je ura deset čez dve, se pravi čas za pevski zbor.

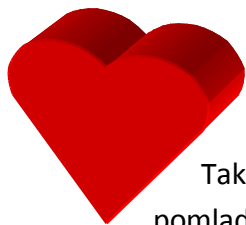
Učenke petega razreda nas pridejo iskat in potem skupaj odidemo v glasbeno učilnico, kjer potekajo naše vaje. Najprej nas naša zborovodkinja Marija Zupan še pokljuka, če smo prisotni. Nato se začnemo ogrevati in pripravljati glasilke na petje. Po ogrevanju začnemo peti. Pojemo tiste pesmi, ki se jih trenutno učimo. Na vajah je zelo lepo. Naučimo se veliko pesmi, gremo na nastope, se zabavamo in še veliko več. Ob treh se naše vaje zaključijo in gremo na malico.

Priporočam vam, da se tudi vi vpišete na pevski zbor.

Zala Miklavčič, 3. b

Ina

LJUBEZENSKO PISMO

Takole so v 5. b učenci napisali ljubezensko pismo skrivni simpatiji po obravnavi besedila s pomladansko tematiko. Le komu so namenjene tako globoke ljubezenske besede?

Draga moja,

moje srce hrepeni po tebi. Tone poljubov na lice ti želi tvoj skrivni princ.

Moje srce je ljubezen tvoja in moja. Prelepa draga, ustavi se, poljub na usta dati ti želi tvoj skrivni princ.

Tvoji dolgi lasje, moja ljubezen, lastnoročno spleteni, burijo moje sanje. Poljub k tebi leti z mojih na tvoje ustnice. Kot princ na belem konju sem prijezdil do tvojega gradu in potrkal na vrata tvojega zaklada in vstopil. Moji lasje se prepletajo s tvojimi dišavami. Moja stopala ti sledijo domov. Ustavil sem se, da kupim novo dišavo še zase, ker je moja že pošla. Želim si jesti tvoje poljube in piti tvoja vroča pisma. Tvoji zlati lasje so prhotali v vetru na mojem belem konju. Potok šumi in ptički žvrgolijo, midva na konju in vse je moje in vse je tvoje. Tvoj vonj je zame srebrnik, vreden same ljubezni. Zato ti tone poljubov pošilja tvoj princ na belem konju.

Lep pozdrav

princ na belem konju

ŠOLSKI MUZEJ

V ponedeljek smo obiskali Šolski muzej. Tam smo imeli učno uro lepopisja in zgodovino šole.

A razred je najprej imel zgodovino šolstva, mi pa smo imeli učno uro lepopisja. Preden smo stopili v učilnico, smo se morili obleči.

Deklice so dobile krila, mi fantje pa brezrokavnike. Vsak je dobi tudi rokavčnik, da se ni popackal po roki s črnilom. Ko je učiteljica vstopila v razred, smo vstali in rekli: »Dober dan, gospodična učiteljica!« najprej je pregledala, ali smo čisti in urejeni, nato se je začela učna ura lepopisja. Naučili smo se stare pisane črke. Niso se veliko spremenile. Miha in Maja P. sta morala klečati na koruzi zato, ker sta namesto gospodična učiteljica rekla gospa učiteljica.

Meni je bilo zelo zabavno, ampak če bi imeli vsak dan tak pouk, mi zagotovo ne bi bilo več zabavano.

Martin Šprogar Perko

V MUZEJU

V ponedeljek, 13. aprila, smo obiskali Šolski muzej, kjer so nas razdelili v dve skupini. Ko smo prišli do določenega kraja, smo se fantje preoblekli v brezrokavnike, punce pa v predpasnike. Potem smo se usedli v klopi, roke dali na hrbet in čakali, dokler ni zazvonil zvonec in gospodična učiteljica je pridrvela skozi vrata. Preverila nam je roke in nam zagrozila, da bo naslednjič šiba pela. Potem nas je naučila lepopisja in še velikokrat pritožila, kako slabo pišemo. Kmalu je minila šolska ura.

Potem smo se preoblekli in odšli nazaj v šolo.

Tine Hotimir Jamnik

Zadnji dnevi ljubimcev

(List iz dnevnika patra Lorenza)

15. 6. 1692

Danes na plesu v maskah, ki ga je priredila bogata veronska rodbina Capulet sem bil priča sila nenavadnim dogodkom. Prelepa hči, imenovana Julija, ki je Capuletova edinka in Romeo Montego sta požirala drug drugega s pogledi in se zaljubila na prvi pogled.

Rodbini Montego ter Capulet se že mnogo let sovražita in med njimi večkrat pride do besednih in brutalnih fizičnih spopadov. Na začetku se oba verjetno nista zavedala njunega porekla, saj je bilo sovraštvo med rodbinama veliko, kot najvišja gora. Če bi se zavedala tega, se verjetno ne bi kar tako na slepo zaljubila.

Po spletu dogodkov sta izvedela, da se njuni družini prezirata, kljub temu pa se nista odpovedala ljubezni, ki je bila močna kot velikan. Poleg tega sta me prosila, da ju skrivaj oženim!

Počutil sem se vznemirjeno, zaradi tega, ker sem upal, da se bo s tem sovraštvo končalo, zraven pa sem se počutil strašno in sem se bal. Kaj če me dobijo!? Mar me ne bodo obglavili?

Odločil sem se za to, kar mi narekuje srce, naslednje jutro ju bom poročil.

16. 6. 1692

Romeo in Julija sta uradno (skrivaj) poročena! Srečanje in obred sta bila tako ganljiva, da bi tudi kamen potočil kakšno solzo, če bi jo le lahko. Delo sem opravil hitro in neopazno, v samostanu v Veroni.

Današnji dan bi bil prečudovit, če se Romeo ne bi vmešal v spopad med njegovim prijateljem Mercuitom in Julijinim bratrancem Tybaltom. Mercuit je podlegel Tybaltovem meču in se zgrudil po tleh. Romeo se je besno maščeval. Veronski vojvoda je nastopil z vso strogostjo zakona in izgnal Romea iz Verone.

Po izgonu se je naselil v Mantuo.

18. 6. 1692

Danes je k meni vsa potrta prišla Julija in me prosila za nasvet. Dnevnik, naj te seznanim s preteklimi dogodki, ki so se odvijali v preteklih 2 dneh. Julijin oče sili, naj se Julija poroči s Parisom.

Julija se vsakokrat poskuša izmakniti in odlaša, saj ji je Paris ostuden in raje umre, kot se z njim poroči.

Jaz pa sem ji svetoval sledeče: Naj popije zvarek iz stekleničke, ki ga ji bom dal. Učinek deluje hitro in popusti po 48 urah. Njegov učinek je tak, da oseba spi toliko časa in deluje kot da je mrtva. Jaz pa bom poslal sporočilo Romeu, naj se vtihtapi v Verono in naj z Julijo zbežita.

Počutim se zelo otožno, a hkrati tudi pomirjeno. Moj prvotni načrt je vsaj delno deloval. A vseeno ni šlo vse po načrtih. Govorice, da je Julija mrtva so prišle do Romea prej kot sporočilo mojega sela. Zato je (Romeo) kupil stekleničko strupa in se odpravil h grobu njegove ljubezni. Tam je zagledal »mrtvo« Julijo, ki je bila hladna kot led. Izpil je stekleničko in umrl.

Ko se je zbudila je Julija zagledal mrtvega Romea in si z enim samim zabodom v prsni koš vzela svoje prekratko življenje. Tako se konča moja pripoved o dveh ljubimcih, ki raje umreta skupaj, kot da živita brez drug drugega.

V tem je tudi dobra plat. Sovraštvo med rodbinama je izkoreninjeno in pri tem sem imel svojo vlogo. A smrt plemenitega Romea in prelepe Julije me mori vsakič ko slišim njuno ime, saj bi bilo vse lepo, če se Romeo ne bi vmešal v spopad, ki je posledično ljubimca vodil v propad.

Leon Filip Režonja, 9. a

FESTIVAL LITERATURE SVETA – FABULA 2015

Urša med branjem svojega pisma

Učenci z OŠ Franceta Bevka Ljubljana so se udeležili letošnjega Festivala literature sveta – Fabula 2015. Sodelovali smo na natečaju **Mlada Fabula**, ki je združevala vse dogodke, namenjene otrokom in predvsem mladostnikom.

Prireditelji so tudi letos izdali knjigo slovenskih avtorjev, ki je vsako leto vezana na festivalski fokus, letos pa je prvič posvečena mladim bralcem, zgodbe zanjo pa so prispevali Žiga X. Gombač, Barbara Simoniti, Desa Muck, Milan Dekleva in Mojca Kumerdej.

Naši učenci so dobili v branje kratko zgodbo Dese Muck z naslovom Fantastični štirje.

Štirinajst učencev je nato napisalo osebno pismo Desi Muck, v katerem so reflektirali prebrano zgodbo, podali mnenje o prebranem, zapisali tudi lastno izkušnjo.

Izbor pisem je bil razstavljen v Cankarjevem domu (5. 3. - 12. 3.), v Štihovi dvorani pa je bila 4. marca prireditev, ki jo je vodil Boštjan Gorenc – Pižama.

Učenci so napisali odlična pisma, še posebej pa je izstopalo pismo Urše Mati Djuraki, ki je osvojila prvo nagrado. Urša je pismo tudi javno prebrala v družbi pisateljev. Sledil je pogovor z avtorji zgodb. Čestitamo! Pismo si lahko preberete na naslednji strani.

Bojan Maričič, mentor

Fotografije z literarnega branja si lahko pogledate na povezavi: <http://www.festival-fabula.org/2015/galerija>

Prispevek, ki je bil objavljen v oddaji Infodrom, pa tukaj: <http://www.rtvsllo.si/otroski-infodrom/avacc/media/play/id/174323148/section/oddaje>

Učenci z Deso Muck

PAPA

MAMA

Spoštovana pisateljica Dera Muck!

Vašo zgodbo Fantastični štirje sem prebrala precej hitro. Nato pa sem dolgo razmišljala o njej. To mi zgodba, ki jo prebereš, se odločiš, ali ti je všeč in živijo naprej, kot da je nisi nikoli prebrala. Ta zgodba ti da misliti.

Metka ima veliko skrbi. Zanje ni kriva sama. Ločitev staršev je zelo težka rana. Vsakodnevno plava skozi reko skrbi in težav in včasih se utopi v njej in si povzroča bolečino, se reže... K temu pripomorejo tudi laži - njene, očetove... Žal ji je za mamo, ki je ves čas žalostna, zaradi očeta, vendar ji ne zna potolaziti. Obe plavata v skrbih, vsaka v svoji reki in ne znata pomagati druga drugi. Metki karneje pomagajo prijatelji, ki stojijo na bregu Metkine reke skrbi. Ne spusti jih noter, da bi plavali z njo. Ne zaupa jim v celoti, vseh težav, da bi jo potolazili. Doživlja trenutke, ko se počuti šibko, cel svet se ji podre in beži iz realnosti, se utaplja, se spet reže...

Ko razmišljaš o zgodbi, pa jo začneš povezovati z realnostjo. Pomislite, koliko strok se znajde v taki ali podobni situaciji. V deroči reki skrbi, laži, težav in žalosti. Največkrat plavajo sami, ker je take stvari težko zaupati komunkoli. Zato je pomembno, da se o njih piše. Po mojem mnenju je napisanih premalo tovrstnih zgodb. Vaša je napisana iskreno, skozi oči stroka. Težav niste opisovali, kar se mi zdi prav. Zgodbe, ki jih opisujejo, ti ne pomagajo, ti ne dajo misliti. Ko sem brala Vašo zgodbo, sem razumela Metko.

REZANJE

Kot rosi mi se ukvarja tudi z neumnimi najstniškimi težavami. Oblačenje, izgled, mozolji... Vendar nas Fantastični štirje tudi učijo, naj se ne bojimo biti drugačni. Izgled mi rose. Če nas drugi ne marajo zaradi debelosti, mozoljev, oči... je to njihov problem. Nimajo pa se pravice močevati iz nas.

Že prej sem omenila, da se mi zdijo trenutne zgodbe zelo pomembne. Pomagajo nam razumeti ljudi s podobnimi skrbmi, kot jih ima Metka. Lažje se spopadamo s težavami in morda poiščemo pomoč.

Z velikim veseljem bi prebrala še več takih zgodb izpod Vašega peresa.

S spoštovanjem

Vaša bralka
Urša Mati Djuraki,
OŠ Franceta Berka Ljubljana

Ljubljana, 16.2.2015

KLEMEN

SABINA

PETRA

Da, bilo je nepozabno, grozljivo in tragično

Lep pomladni dan. Vse že brsti. V zraku se čuti vonj sladkih parfumov in omamnih dišav. Mladenci v ličnih opravih že nestrpno postopajo po mestnih ulicah. Še malo dišave in še zadnjič se pogledam v ogledalo. Zadovoljen sem. Tale frak se mi res lepo poda. Na ulici se pridružim gruči mladeničev. Fantje, smo pripravljeni? Na prvem pomladnem plesu je vedno veselo. Pojdimo na žur.

Na Starem trgu pod zeleno lipo je že zbrana vsa ljubljanska gospoda. Oh! Ljubljanska dekleta so se med letošnjo zimo prelestno razcvetela. Prijatelji se v hipu razgubijo v množici deklet. A moje oči iščejo brhko dekle po imenu Urška. Velikokrat sem jo že srečal v Ljubljani, a vedno se mi je zdela tako nedostopno vzvišena. A noč ima svojo moč. Vse stavim na današnji večer. Danes jo bom očaral. Iščem jo, a je ne najdem. Le kje se obira? Je mar mogoče, da danes ne bo prišla? Kramljam z znanci in prijatelji, a moje misli so drugje. Pri prelepi Urški. Nestrpno se oziram okoli sebe.

V trenutku množica ostrmi. Prikaže se najlepša med dekleti. Ena in edina. Danes še lepša kot po navadi. Kako lepo ji pristoji ta obleka! Kako ljubko ji plešejo lasje v večernem vetrcu. Že opazim zavistne obraze ljubljanske gospode. Že se mladi fantje smukajo okoli nje in jo poskušajo očarati, a ona se za njih ne zmeni. Vsakogar zavrne, pa če je še tako šarmanten. Sedi tam na klopci pod lipo in se ozira naokoli. Videti je, kot bi nekoga iskala. Nekoga, da bi z njim zaplesala. Zasrbijo me prsti. Le kaj še čakam, si rečem. Poprimem za gosli. Godem in godem, kot še nikoli doslej. Roke me že bolijo, a ne odneham. Ona pa tam sedi in še vedno pogleduje naokrog. Je mar gluha, da ne sliši mojih gosli? Zagodem še glasneje. Nič. Še vedno sedi tam in nekoga išče. Že prav, si mislim. Ta vzvišena ljubljanska dekleta. Sploh se ne zmeni zame. Si bom že našel drugo. Morda ne lepšo, ampak manj ošabno in vzvišeno. Kdo pa bi prenašal to razvajeno Urško! Se ji bo že maščevala njena ošabnost in vzvišenost. Koliko ran je povzročila v mladih fantovskih srcih. Se ji bo že vrnilo.

Ples se počasi bliža koncu, a Urška še vedno ni zaplesala. Koga čaka, koga pričakuje? Nato nenadoma vstane in se odpravi proti rumeni mizi. Tam sedi mlad, postaven gospod, okoli nje pa se smuka vsa ljubljanska smetana. Ko mladi gospod zagleda Urško, vstane in se odpravi proti njej. Prejšnja dekleta pusti kot lanski sneg. Urška še hitreje steče proti svojemu junaku. Obstojita in se gledata.

Njen izbranec izreče nekaj sladkih besed in že se vrtita po plesišču. Godci še hitreje in močnejše zaigrajo. Onadva pa plešeta vse hitreje in hitreje. Druga dekleta zavistno stojijo ob strani. Mladenci odprtih ust boljčijo v vrla plesalca. Takega ples svet še ni videl. Plešeta vedno hitreje. Ne vidi se, kdaj se noga dotakne tal. Kot bi ju zajel vrtinec in ju nosil v krogu s seboj.

Kar naenkrat so nebo zastrli črni oblaki, zasliši se grmenje in šumenje vetra. Ljublanica je začela naraščati in že je prestopila bregove. Oh, Uršika zala, zdaj tebi gorje! Prisotni so spoznali kruto resnico. Ta mladi, postavni gospod ni nihče drug kot povodni mož! Urška zdaj spozna, s kom se je zapletla, a njena usoda je bila zapečaten. Povodni mož jo prime še močnejše in sunkovito odplešeta proti nabrežju Ljublanice. Tam se še trikrat zavrtita in...

Gospoda odprtih ust stoji na bregu, a Urške nihče ne vidi. Urške ni več. Kakšna huda kazen jo je doletela! Nekateri so govorili, da si je to zaslužila, a drugi so bili od zdaj naprej previdnejši, s kom so zaplesali. A dejstvo je bilo, da je Ljubljana izgubila najlepšo gospodično. Kdo ve, ali se bo še kdaj po ljubljanskih ulicah sprehajala taka lepota? In kdo ve, če se bo še kdaj prikazal povodni mož in morda ugrabil še kakšno ljubko dekle? Zato le previdno na raznih plesih in zabavah, da vas ne ugrabi kakšen povodni mož.

Barbara Štuhec, 8. b

Strah v očeh

Strah v očeh

KOČA

V majhni koči na koncu vasi, kjer se je že začel gozd, je nekoč živel starka.

V naši vasi kroži legenda o tej hiši. V tej hiši naj bi živel stara gospa in njeno hišo naj bi napadli neki duhovi, to je vedno ponavljalo.

Nekega dne pa je preprosto izginila. Sicer sama tega ne verjamem, ampak me je moja radovednost vedno bolj prepričevala, naj si grem hišo od bližje pogledat. S sabo sem vzela mojo prijateljico Klaro. Ne, ni bil petek 13., ni deževalo in ni bila noč. Bil je 1. april in prelepo sončno dopoldne, ko sva se odpravili proti koči. Ko sva prišli tja, sem si hišo ogledala. Spomnila sem se, da moram na stranišče. Hiša ima najbrž WC. Ko sem se vrnila Klare ni bilo nikjer. Ko sem preiskala celotno hišo in Klare nisem našla, me je bilo tako strah. Kmalu sem ugotovila, da nisem še bila v kleti. Počasi sem se odpravila po stopnicah in odprla kletna vrata. Zajela sem dih in vstopila. Pred seboj sem zagledala grozen prizor. Tam je bila Klara in moja dva najboljša prijatelja, Matic in Žan. Stali so nad mrtvo gospo, ki je včasih živel tukaj in jo nepremično gledali, z zlobnimi nasmeški na obrazih. Ko sem stekla gor po stopnicah, me je neka blede postava z nečim železnim udaril po glavi in izgubila sem zavest. Ko sem padala v nezavest, sem slišala smeh prijateljev, ki je počasi nehal in Klara je začela vpiti.

Zbudila sem se v bolnišnici in nad mano so stali Klara, Žan in Matic in me prestrašeno gledali. Ko sem odprla oči, so se razveselili. »Končno si se zbudila!« je rekla Klara. »Hoteli smo te prestrašiti, ker je prvi april, a ko smo pritekli v kuhinjo, si nepremično ležala na tleh.« Klara me je objela, jaz pa sem razmišljala, če so bili oni trije v kleti, kdo pa je bil potem v kuhinji. »Saj smo bili v hiši samo mi trije, nobenega drugega ni bilo tam ... ali pač ...«

Maša Mlakar, 7. b

Lenart

Prijateljstvo

NAJ; LUKA; NIK; 3. RAZRED

1. Od vrtca.
2. Da si pomagamo, da smo prijazni drug do drugega.
3. Ko smo zmagali na nogometni tekmi 6:0
4. JA, ZARADI DEKLET. LUKA JU JE POSKUŠAL POMIRITI.
5. KO SMO DOBILI PODPISE V BELEŽKE, KER SMO SE DRLI V JEDILNICI.
6. POMEMBNO JE, DA IMAŠ PRIJATELJE IN DA SI POMA- GAJO.

ZALA; ELA IN ATENA; 3. RAZRED

1. Od prvega razreda
2. Vedno nam je smešno, ko smo skupaj. Zaupanje. Pomaganje.
3. Ko so prespale pri Eli.
4. Ja, ker se ne strinjajo vedno.
5. Ko so se šle flašo resnice. Pa takrat ko smo divjale po šoli.
6. ČE SE PRIJATELJI SPREJO, SE MORAJO POGOVORITI.

1. Od kdaj sta prijatelja?
2. Kaj najbolj ceniš pri tvojem prija- telju/prijateljici?
3. Najbolj zanimiv dogodek, ki se vama je skupaj zgodil?
4. Ali ste se že kdaj sprla/sprli? Zakaj?
5. Ali sta že kdaj kaj ušpičila/ ušpičili? Kaj pa?
6. Skupno sporočilo bralcem Prave besede o prijateljstvu.

Naj, Luka in Nik, 3. b

1. Od 1. razreda **Mia in Maša, 4. b**
2. Veliko stvari delava skupaj.
3. Ko sva se spoznali.
4. Da, a se hitro pobotava.
5. Klepetali sva in bili kregani.
6. Prijateljstvo je mogočno in sreča je, da imaš prijatelja.

LINA IN ZOJA, 1. RAZRED

1. Od drugega šolskega leta.
2. Da se lahko skupaj igrata.
3. Ko smo se igrali gledališče.
4. Zaradi copata, a sva takoj prijateljici.
5. Ne, saj sva pridni.
6. PRIJATELJI SI POMAGAJO IN ZAUPAJO. BREZ PRIJATELJEV BI BILO BEDNO.

NEVA IN MAJA; 7. RAZRED

1. Že od vrtca.
2. Pri Maji najbolj cenim, da je zelo smešna in zelooo zabavna. Pri Nevi najbolj cenim, da ima bujno domišljijo, tako da piše zelooooo zabavno knjigo. Zelo je prijazna in mi stoji ob strani.
3. Nekega dne sva v drevoredu plezali na drevesa in Maja ni mogla skočiti s slabih treh metrov na tla. Nato je na nje no nogo skočil 5 mm grozni pajek, zato je iz strahu skočila z drevesa. Z malo moje pomoči.
4. Sprli sva se, ko sva se v 5. razredu zapletli na štengah– stopnicah ter obe padli. Sprti sva bili 15 minut.
5. Lovile sva se po šoli in se igrale tajne agente.
6. NASPROTJA SE PRIVLAČIJO, SAJ SVA SI RAZLIČNI, PA ŠE DOLGO IN ŠE DOLGO BOVA B.F.F.:

ŽIVA IN NAJA, 4. RAZRED

1. Od vrtca.
2. Živa je solidarna, prijazna, dobrosrčna ... Naja je zabavna in lepo poje.
3. V Urški na plesnih sta se srečali in bili presenečeni, da sta skupaj.
4. V vrtcu, ko sta hoteli ena drugi dodati nekaj na risbo.
5. Sošolcu sta dali jabolko v športno opremo.
6. ZA PRIJATELJA IZBERI NEKOGA, KI VEŠ, DA TI BO STAL OB STRANI.

ULA IN ELA; 4. RAZRED

1. Od 1. razreda.
2. Imava skupne značilnosti in se razumeva.
3. Ko sva bili na morju in sva šli na sprehod, sva srečala otroke, ki so se streljali s plastičnimi pištolami in sva mislili, da so prave.
4. Le za par minut.
5. Mamini prijateljici sva dali sluz za vrat, da je začela kričati.
6. VESELA SEM, DA OBSTAJA PRIJATELJSTVO.

Luka in Luka, 5. a in 5. b

1. Od 2. razreda
2. Smešen je, čudno se smeje. Humor in košarka.
3. Ko je Luka U. prespal pri Luku G.
4. Danes, a ne vesta zakaj.
5. Hecala sta učitelja.
6. Prijaviš se na KD Ježica.

Gal in Rok, 4. a

1. Od tega leta.
2. Prijazen, smešen, iskren ...
3. Brez razloga so naju lovili starejši učenci.
4. Zaradi sošolčeve laži, da drug o drugem govorita grdo.
5. Kepala sta starejše.
6. Prijatelju nikoli ne laži in bodi iskren.

1. Kateri del šole (kotiček na šoli) ti je najbolj všeč? (npr. hodnik spodaj, WC, pod stopnicami, igrišče ...) Zakaj?

Stopnice in kavči in wc, saj tam lahko v miru pogovarjamo ter tam delamo domače naloge itd.

Pod stopnicami, kavči, wc, ker so tam najbolj mirni kotički na šoli, ker se tam lahko v miru pogovarjamo...

WC, tam vedno opravljamo, se kregamo, delamo domače naloge, jemo in včasih naredimo kakšen selfi.

Najboljši kraj na šoli je hlevček, saj je tam zabavno in nimaš pouka. Priljubljeno je pisanje po stenah.

Najboljši kraj na šoli je seveda prazen wc. Tam je prostor za izmenjavanje skrivnosti, raziskovanje vsakega kota v stranišču...pa še stene nimajo ušes.

2. Kateri je tvoj najbolj žalosten dan na šoli v času vseh šolskih let?

Ko mi je le ena točka zmanjkala do štirke pri testu iz matematike. To je bila moja prva trojka.

Ko sem se zjokala, ker sem pisala enko pri zgodovini. To je bil šok za mene in starše.

Ko se je moj najboljši sošolec in prijatelj preselil in zamenjal šolo v petem razredu.

Ko so se sošolke norčevale z mano in mi niso pustile, da se družim z njimi.

Ko nam je odpadla kemija, jaz pa imam tako rada kemijo.

3. Učiteljica ti pove, da ti bo že septembra zaključila matematiko pet, če boš skočil s planiške velikanke -- skakalnice. Kaj boš naredil?

Ja, seveda bom skočila s planiške skakalnice, dddd! V naročju Petra Prevca!

Vzel bi padalo in se spustil po njej dol. Za petico bi vse naredil, tudi če bi bil mesec dni v bolnišnici.

Spil bi red bull in odletel do 260 metrov, ob rekordu bi dobil še petko. Zakon. Tega pa se ne grem!

Seveda, če mi da učiteljica gratis še padalo!

4. Ko se nekega jutra zbudiš, ugotoviš, da so ti zrasla krila. Kaj boš naredil-a?

V šolski avli se bom za valentinovo oblekla v Kupida in cel dan streljala ljubezenske puščice.

Odletela bi v Brezšolelandijo in živela v večnem miru, brez učenja. Jupi!! Takoj bom odletela na Havaje!

Adijo šola!! Letel bi nad Ljubljano in si jo ogledal. Pa pokakal bi se na kakšnega človečka. Pogledat bi šla, ali nad oblaki letijo angeli. Pri športni bi končno premegala vse v skoku v daljino.

5. Na poti v šolo si našel papigo, ki se ti usede na rame in govori:»S tabo grem v šolo, s tabo grem v šolo ...!« Kaj narediš?

Vzamem jo v šolo in jo nesem učiteljici Trohi. Poiščem lastnika in dobim bogato nagrado. Vzel jo bi v šolo in jo naučil vsa imena mojih sošolk in sošolcev. Skrila bi jo v torbo in jo odnesla domov. Prodala bi jo sošolki. Vzela jo bi v šolo, da bi dežurala v hlevčku in bi govorila:»Nekdo prihaja, nekdo prihaja, nekdo ...«

6. Televizija ti ponudi kamere in filmsko ekipo ter denar za snemanje filma. O kom ali čem bi posnel film? Zakaj?

Posnela bi ljubezenska razmerja Maje Režonje in Petra Prevca. Posneli bi novo risanko "Neva-tar".

Posnel bi film Odštevam dneve na osnovni šoli. O zadnjih dneh na tej šoli. Posnela bi detektivski film o skrivnostnem izginotju učiteljice. Posnel bi trilogijo o 9. b razredu. To bi bil izredno gledan film.

O butastih papigah, ki so se razvile ne davno nazaj in nimajo dobro razvitih možganov, da bi razumele pojem šola, saj veš čas ponavljajo: „S tabo grem v šolo ...“ O šoli, ki nima ocen in spraševanja.

O šolski ljubezni. O prelepem sošolcu, ki me ne opazi. O najstniških težavah z naslovom Mozoljeve zgo dbe. Rad bi posnel film o našem razredu z naslovom Razred na planetu Mars. Vsi bi bili astronomi.

7. Tvoj genijalni sošolec je izumil tabletko, s katero lahko postaneš neviden za dve uri. Kako bi jo uporabil v šoli?

Zasledovala bi sošolke, da bi ugotovila ali me opravljajo in vzela bi kakšen test in si popravila oceno.

Mene bi pa zanimalo, kaj govorijo učitelji v zbornici, ko popravljajo naše teste. Prišel bi že neviden v šolo, učitelj bi me vpisal v dnevnik, jaz bi pa po razredu počel neumnosti z njim in sošolci. Sledila bi fantu, ki mi je všeč in bi vse izvedela o njem. Šel bi v banko in si izposodil kaj denarja za nov računalnik. Hahaha!

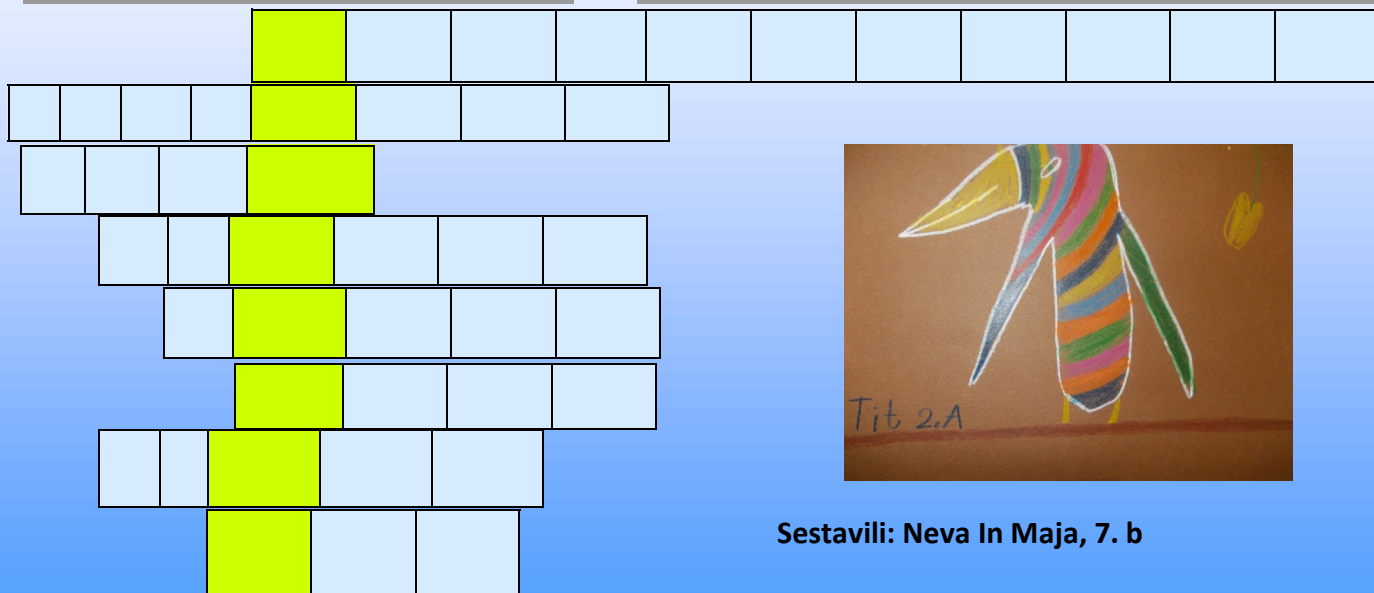
Na igrišču bi brcal žogo, nobenemu ne bi bilo nič jasno. Bil bi kot duh. Bratcu bi nagajal in ga strašil.

KRIŽANKA

Zbrala in uredila: Suzana Medić, 7. b

1. Predmet, ki ga poučuje učitelj Bojan.
2. Jedo jo čokoliki.
3. Tekoči vir življenja
4. Smučarski skakalec Fannemel
5. Poletne tegobe, ki sesajo kri—insekti.

6. Hrvaška znamka za sladoled (beli medvedek)
7. Najboljši slovenski skakalec
8. Oblika padavine, ki ti pokvari počitnice na morju.

Sestavili: Neva In Maja, 7. b

ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIČ!

Vaša vprašanja o prihodnosti in težavah, s katerimi se soočate, lahko pošljete na moj e-mail: francka.bevkovic@gmail.com. Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.

Spoštovana Francka!

Na našo šolo je prišel nov učenec, v katerega sem se zaljubila že na prvi pogled. Težava je v tem, da zglada zelo nenavadno: v nosu ima uhan, njegov obraz je bledikast, oči se mu nenavadno zasvetijo, ko me pogleda, njegovi zobje, še posebej kočniki, so izjemno ostri. Bojim se, da je vampir. Kako naj mu pristopim?
negotova sedmošolka

Lepo je, da si se zaljubila v novega učenca. Vsak človek je drugačen od drugega. Pirs v nosu pa je nekaj normalnega za najstnika. Če se želiš prepričati, ali je vampir, ti svetujem, da si prebereš knjigo o vampirjih. Mogoče spremeniš mnenje o njem. Obnašaj se, kot da je običajen učenec. Poskušaj pritegniti njegovo pozornost. Recimo, da ga ogovoriš ali pa samo pogledaš in se mu nasmehneš. Sama moraš ugotoviti, ali ti vrača ljubezen ali ne. Če pa ugotoviš, da je vampir, ti svetujem, da prenehaš hoditi v šolo in se zakleneš v hišo, zapreš vsa okna, obesiš česen in pripraviš križ in glogov kol. Izogibaj se ga, čeprav ti je všeč. Če bo potrebno, se preseli v drug kraj in se prešolaj. Vso srečo!

Spoštovana Francka!

Že nekaj časa ti želim pisati, saj me težave spremljajo že od začetka šolskega leta. V razredu imam namreč sošolko, ki je obsedena z mano. Če sem oblečena v črne barve, je tudi ona. Ko si kupim novo knjigo, si jo tudi ona. Ko se javim pri matematiki, se želi tudi ona. Njena najljubša skupina je tudi moja, z najljubšo sladico je enako, ima enake hišne ljubljence, enak okus za fante, skratka počutim se, kot da bi živel papagaj z menoj v razredu. Ne zdržim več!!! Pomagaj mi!
ogorčena osmošolka

Najprej se pogovori z njo. Na lep način ji povej, kaj in zakaj te moti. Reci ji, da ji boš svetovala pri kakšnem nakupu, če pa ne bo hotela, ji svetuj modnega stilista. Če pa ne bo zalegel pogovor, si najemi tajnega agenta ali varnostnika, ki te bo ščitil pred njo.

Spoštovana Francka!

Same težave so se nakopičile nad menoj. Trpim zaradi izgube spomina. Ko zjutraj ob osmih vstopim v šolo, ne vem, kje sem, v kateri razred naj vstopim, sošolke in sošolce spoznavam vsak dan na novo, še posebej pa si ne zapomnim, kaj govorijo učitelji. Spomin se mi vrne takoj, ko zapustim šolsko stavbo. Takrat je vse v najlepšem redu. Pomagaj mi!!!
nesrečni učenec iz 9. a

Svetujem ti, da začneš pisati svoj dnevnik, v katerem bo pisalo vse, kar si doživela vsak dan, še posebej pa si na prvi strani napiši ulico, kjer živiš, v kateri razred stopiš vsak dan posebej, imena in priimke sošolcev. Svetujem ti tudi, da začneš snemati video posnetke, s katerih se boš spomnil več stvari in dogodkov. Predlagam pa ti tudi, da obiskuješ dopolnilni in dodatni pouk, da si boš zapomnil več snovi.

VICI

Kaj je predrznost?
Če greš v Cankarjev dom in
vprašaš, če je Ivan doma...

Hotel bi umreti v spanju, kakor moj dedek, ne pa v
kričanju, kakor njegovi potniki.

Kaj je sreča v nesreči? Ko te povozi rešilec.

Dve blondinki igrata nogomet.
Prva reče: Zdaj ti bom dala koš.
Druga reče: Neumnica, to ni
odbojka!!!

Dve blondinki se pogovarjata in prva reče:
Mene moj fant vara. Druga reče: Mene tvoj
fant tudi vara.

"Kje so v Ljubljani najbolj
prijazni Ljubljančani?"
"Na Žalah!"

"Kaj delaš tam zadaj, Boris?"
vpraša učitelj učenca. "Verjetno
nič pametnega, kajne?"
"Res je. Vas poslušam!"

"Poslušajte me! Ko je bil
George Washington v vaših
letih, je bil najboljši učenec,"
je dejal učitelj.
"Ko pa je bil v vaših, je bil že
predsednik."

"Videti ste zelo živčni" reče
profesor študentu na izpitu.
"Vas je strah mojih vpra-
šanj?"
"Ne, strah me je mojih odgo-
vorov."

Pa, dej no Lana, pridi raje z nama ...

Neva, vstopi v to omaro in znašla se
boš v Čudežni deželi Narniji! Brala sem
knjigo o tem! Grem lahko s tabo?

Ne, Pia in Neva, ne odidita! V moji
modri knjigi piše, da, se ne bosta
več mogli vrniti!!!

Natakar gostu:

Pojejte hitro golaž, ki sem ga prejle prinesel.

Zakaj pa hitro?

Prišla je sanitarna inšpekcija!

Janezek, je tvoja sestra doma?

Ne, v muzeju je.

Strašno, pa tako mlada je!

Žena se jezi na moža:

Ti si pravi bedak! Karkoli
narediš, narediš narobe.
Če bi bilo kdaj svetovno
prvenstvo bedakov, bi ti
zanesljivo zasedel drugo
mesto.

Zakaj pa ne prvo?

Zato, ker si bedak!

Mojemu kanarčku seje zgodilo
nekaj strašnega! Popil je ves
bencin iz vžigalnika.

In potem?

Potem je začel letati v krogu.
Tako je letal celo uro, dokler ni
kot kamen padel na tla.

Kap?

Ne, bencina mu je zmanjkalo.

»Vas smem opozoriti, da so polži specialiteta
naše gostilne,« priporoča natakar gostu.

»To že vem, zadnjič mi je en polž stregel ...«

A vidiš tista plešasta na avtobusni postaji.

Vidim. Kaj je z njima?

Na las sta si podobna.

Napisali: Kaja Furlan, Nik Knavs Vovko in Taja Bricelj, 9. b

Poletni obrok

Narisala: Maja Režonja

